

Het hemelse werkvolk en hun wonderlijke uitbetaling

In twee preken uitgelegd, uitgesproken te Cranbrook, geboorteplaats van Huntington op zondag 8 oktober 1809.

Uitgegeven op verzoek van Gods kinderen in die plaats.

Overgenomen van theologienet.nl

Doch hij, antwoordende, zeide tot een van hen: Vriend! ik doe u geen onrecht; zijt gij niet met mij eens geworden voor een penning? Matthéüs 20:13

De gelijkenis begint als volgt: 'Want het Koninkrijk der hemelen is gelijk een heer des huizes, die met de morgenstond uitging, om arbeiders te huren in zijn wijngaard', Matth. 20:1.

Met *het Koninkrijk der hemelen* wordt hier *de heerschappij van het Evangelie van Christus* bedoeld. Christus Zelf is de Hoofdsom en het Wezen van het Evangelie, want het spreekt over Hem en over Zijn komst in het vlees om de menselijke natuur aan te nemen, opdat Hij in het vlees, als het Vrouwenzaad, de duivel en zijn werken zou vernietigen. En opdat Hij ons door Zijn gehoorzaamheid en dood verlossen zou van alle kwaad en ons weer zou terugbrengen in de gunst van God. Ook zou Hij uit kracht van Zijn ambt als koninklijk Middelaar gaven verwerven voor de mensen, opdat God weer onder hen zou kunnen wonen. De gaven van de Heilige Geest, de gift van de liefde van God en de zegen van het eeuwige leven worden ons geschonken door tussenkomst van Christus. God woont in allen die deze gaven ontvangen en richt Zijn Koninkrijk op in hun ziel.

Dat Koninkrijk bestaat in macht, gerechtigheid, vrede en vreugde. Met deze gaven heerst de Koninklijke Middelaar in Sion en zal Hij het rijk dat de satan zich onrechtmatig heeft toegeëigend, de tirannie van de zonde en de heerschappij van de dood vernietigen. 'De genade zal heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onze Heere', Rom. 5:21.

Nu is het iedereen duidelijk dat er in alle landen - ja zelfs in het land dat bestuurd wordt door de beste vorst ter wereld - arme mensen zijn die werk verrichten op zijn landgoederen. Ook is het duidelijk dat de huurlingen uit deze gelijkenis allemaal arme dagloners zijn die uitgezonden worden om te werken. Ieder van deze arbeiders is echter onderdaan van de Koning der koningen en de Heere der heren. De waardigheid en het aanzien van deze onderdanen is dat ze het werk van de arbeiders niet verachten, want alle onderdanen van het rijk van Christus hebben iets te doen.

'En als hij met de arbeiders eens geworden was, voor een penning des daags, zond hij hen heen in zijn wijngaard', Matthéüs 20:2.

In het Oude Testament wordt de Joodse kerk, waarin de eerste arbeiders werkzaam waren, een wijngaard genoemd en zo is het ook in het Nieuwe Testament. 'Gij hebt een wijnstok uit Egypte overgebracht, hebt de heidenen verdreven, en hebt dezelve geplant. Gij hebt de plaats voor hem bereid, en zijn wortelen doen inwortelen, zodat hij het land vervuld heeft. De bergen zijn met zijn schaduw bedekt geweest, en zijn ranken waren als cederbomen Gods. Hij schoot zijn ranken uit tot aan de zee, en zijn scheuten tot aan de rivier. Waarom hebt Gij zijn muren doorgebroken, zodat allen, die de weg voorbijgaan, hem plukken? Het zwijn uit het woud heeft hem uitgewroet, en het wild des velds heeft hem afgeweid. O God der heirscharen! Keer toch weder; aanschouw uit de hemel, en zie, en bezoek deze wijnstok, en de stam, die Uw rechterhand geplant heeft, en dat om de zoon, die Gij U gesterkt hebt!', Psalm 80:9-16.

Een wijngaard is een uitgekozen plaats die beplant is met de beste en vruchtbaarste planten in de wereld. Het heilige land was de plaats die God verloor. Het zaad van Abraham, Izak en Jakob was de wijnstok die Hij er had geplant. De stam van Juda en zijn nakomelingen waren de stam die God Zich had gesterkt. We mogen wel zeggen dat God een edele wijnstok en een geheel getrouw zaad had geplant, maar deze zijn veranderd in verbasterde ranken van een vreemde wijnstok, Jer. 2:21. Gods verkiezing van het Joodse volk was echter slechts een afschaduwing van de verkiezing der genade en de aanneming van de Joden was een nationale aanneming, want er was slechts een klein, een zeer klein overblijfsel onder hen naar de verkiezing der genade, Jes. 1:9. God bedreigt het volk met de ondergang vanwege hun afgoderij en het onrecht dat zij plegen. 'Nu zal ik mijn Beminde een lied mijns Liefsten zingen van Zijn wijngaard. Mijn Beminde heeft een wijngaard op een vette heuvel. En Hij heeft die omtuind, en van stenen gezuiverd, en Hij heeft hem beplant met edele wijnstokken; en Hij heeft in deszelfs midden een toren gebouwd, en ook een wijnpersbak daarin uitgehouwen; en Hij heeft verwacht dat hij goede druiven zou voortbrengen, maar hij heeft stinkende druiven voortgebracht. Nu dan, gij inwoners van Jeruzalem, en gij mannen van Juda, oordeelt toch tussen Mij en tussen Mijn wijngaard. Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb? Waarom heb Ik verwacht, dat hij goede druiven voortbrengen zou, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht?' Jes. 5:1-4.

Het land der belofte is een heuvelachtig land, met name het land van Juda. Het was een vruchtbaar land tot God het onvruchtbaar maakte vanwege de ongerechtigheid van degenen die erin woonden. God heeft het omgeven met een muur die het scheidde van alle andere volken in de wereld. Hij verdreef de harde en onboetvaardige Kanaänieten uit het land en plantte er de oprechte nakomelingen van de getrouwe aartsvaders. Hij openbaarde Zijn Verbondsnaam aan hen in de beloofde Messias en deze Naam is als een sterke toren. Hij plaatste Zijn profeten als wachters op deze toren en zij waakten de hele nacht, Jes. 21:8. Hij maakte een wijnpers, namelijk de tempel. Daar wilde Hij aanbeden en

gehoorzaamd worden Dat wil zeggen: Hij verwachtte dat Hij daar de wijn van hun liefde en de beste druiventrossen zou ontvangen. Dit zijn de vruchten van de Geest en ze worden aangeduid *als een bos druiven waar een zegen in is*, Jes. 65:8. In plaats daarvan aanbadden de Joden de afgoden. Sommigen die God aanbadden, eerden Hem slechts met hun lichaam. Zij naderden tot God met de mond en eerden Hem met de lippen, maar hun hart hield zich ver van Hem. Huichelarij zat op de troon bij hun godsdienstige verrichtingen. Onrecht en omkoperij hadden de overhand in hun rechtszalen. Daarom worden ze met de volgende oordelen bedreigd: ‘Nu dan, Ik zal ulieden nu bekend maken, wat Ik Mijn wijngaard doen zal; Ik zal zijn tuin wegnemen, opdat hij zij tot afweiding’, Jes. 5:5. Ik zal de zegen wegnemen en de aarde met de ban slaan, Mal. 4:6. Het land zal een prooi worden voor het oorlogszwaard, de satan, de zonde en de dood. Ik zal de muur afbreken en het land zal vertreden worden Ik zal de middelmuur des afscheidsels breken, de Joden wegdoen en de heidenen roepen ‘en Jeruzalem zal van de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn’, Luk. 21:24. Ik zal Jeruzalem woest maken. Blindheid en onwetendheid, zonde en ongerechtigheid zullen er heersen. Het snoeimes van de bestraffing die tot onderwijs dient, zal niet over Jeruzalem gaan en het Evangelie zal haar inwoners niet overtuigen. Er zullen doornen en distelen opkomen, namelijk begeerlijkheid, aardse zorgen en bedrieglijke rijkdom. Alleen deze planten zullen er welig tieren, bloeien en groeien. ‘Ik zal de wolken gebieden, dat zij geen regen daarop regenen’ Jes. 5:6. Geen wolk van getuigen zal er de leer van Mijn Evangelie doen neerdalen en de dauw van Mijn Geest en Mijn bijzondere genade verspreiden. Christus zegt: ‘Want Ik zeg u: Gij zult Mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren!’ Matth. 23:39.

De profeet voegt hieraan toe: ‘Want de wijngaard van de HEERE der heirscharen is het huis van Israël, en de mannen van Juda zijn een plant Zijner verlustigingen; en Hij heeft gewacht naar recht, maar ziet, het is schurftheid, naar gerechtigheid, maar ziet, het is geschreeuw’, omdat er geen recht is Jes. 5:7.

De verwoesting van de wijngaard werd voltooid door de verdorvenheid van de landlieden die er verantwoordelijk voor waren. Zij maakten de maat van hun ongerechtigheid vol door de bezitter en erfgenaam van de wijngaard te doden.

De Heere heeft dit voorzeggd aan de Schriftgeleerden en de Farizeeërs. ‘Hoort een andere gelijkenis. Er was een heer des huizes, die een wijngaard plantte, en zette een tuin daarom, en groef een wijnpersbak daarin, en bouwde een toren, en verhuurde die de landlieden, en reisde buiten ’s lands. Toen nu de tijd der vruchten genaakte, zond hij zijn dienstknechten tot de landlieden, om zijn vruchten te ontvangen. En de landlieden, nemende zijn dienstknechten, hebben de een geslagen, en de ander gedood, en de derde gestenigd. Wederom zond hij andere dienstknechten, meer in getal dan de eersten, en zij deden hun desgelijks. En ten laatste zond hij tot hen zijn zoon, zeggende: Zij zullen mijn zoon ontzien. Maar de landlieden, de zoon ziende, zeiden onder elkander: Deze is de erfgenaam, komt, laat ons hem doden, en zijn erfenis aan ons behouden. En hem nemende, wierpen zij hem uit, buiten de wijngaard, en doodden hem’, Matth. 21:33-39.

Hier kunnen we het verschil zien tussen de stem van de jaloezie en de stem van het geweten. Hier zien we ook hoe de woorden die zij spraken, verschilden van de overtuiging van hun hart. Voor het volk noemden zij de Heer des huizes Beëlzebul en schreven zij Zijn macht om wonderen te doen aan de duivel toe. Onder elkaar zeiden ze echter: ‘Deze is de Erfgenaam.’

Maar de wijngaard van de Heere der heirscharen is geen volk, provincie of gemeente. Tot de echte wijngaard van de Heere, de God van de heidenen, behoren zij die persoonlijk verkoren zijn door God in Christus Jezus. ‘Ik ben de ware Wijnstok, en Mijn Vader is de Landman’, Joh. 15:1. De Schriftgeleerden, de priesters, de Levieten en de Farizeeërs waren de landlieden van de andere wijngaard. Deze wijngaard heeft echter geen Landman dan God Zelf. Geen van de mensen die Hij te werk stelt, is meer dan een dagloner. Strikt genomen, is er ook niemand die haar bewaart en bevochtigt dan God alleen. ‘Te dien dage zal er een wijngaard van rode wijn zijn; zingt van dezelve bij beurte. Ik, de HEERE, behoeve die, alle ogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren nacht en dag’ Jes. 27:2-3.

In deze ware Wijnstok vinden we twee soorten takken.

- a. De ene soort wordt bekoord door welsprekendheid en nieuwe leerstellingen en met name door de zaken die invloed hebben op het gevoel. Als hun vurigste hartstochten in beroering zijn gebracht, ontvangen ze het Woord met vreugde en belijden ze hun zonden Omdat hun vreugde niet gevoed wordt door de wortel van Gods liefde, zullen ze onvruchtbaar blijken te zijn en weggenomen worden
- b. De andere soort geeft God een gebroken en verslagen geest, een teer en bedroefd hart. Deze mensen neemt de Heere aan als de Zijnen, Hij verbindt hen en maakt hen weer levend Omdat ze door geloof en liefde in de ware Wijnstok zijn geënt, vinden ze in Hem het leven en leeft Hij in hen. Deze mensen dragen vruchten en de landman reinigt hen opdat zij meer vrucht dragen, Joh. 15:2.

Ik zal nu terugkeren tot de gelijkenis. *Laten we eerst opmerken dat de Heer des huizes Zelf deze arbeiders huurt.* Dit werk werd zelfs niet aan de apostelen toevertrouwd. Zij spraken niet, maar de Geest Gods sprak in hen. Zij gingen uit en arbeidden, maar de Heere werkte in hen. Hij bevestigde het Woord met tekenen en gaf getuigenis van het Woord der genade door de kracht van Zijn Geest.

In de eerste plaats ging Hij vroeg weg, namelijk om vier of vijf uur in de morgen van de bediening van het Evangelie. Want Hij is de Zon der gerechtigheid en Hij brengt het morgenlicht en de volle dag, waar Hij ook komt.

In de tweede plaats ging Hij ook uit omstreeks de derde ure en zag anderen die zonder werk op de markt stonden. De markt is deze wereld, waarin veel bedrijvigheid is en waarin met name veel wordt gekocht en verkocht. Op deze markt verkocht Achab zich om goddeloos te handelen. Hier verkocht Judas zijn Meester voor dertig zilverlingen. Anderen hebben hun hart zo wijd open gezet voor de wereld dat ze die helemaal willen winnen. Ze denken er echter niet over na hoe ijdel deze winst zal zijn, als ze hun ziel verliezen. Op deze markt zijn er ook mensen die de waarheid kopen en deze onder geen beding willen verkopen. Zoals de mensen die leefden voor de zondvloed en de inwoners van Sodom en Gomorra doorgingen met kopen en verkopen tot de vloed en de vlammen een eind maakten aan de handel, zo zal de handel eens en voor altijd ophouden, als de Zoon des mensen komt.

Op deze markt zag de Heer des huizes sommige mensen werkeloos staan. Ik denk dat deze mensen onwel en ziekelijk waren en niet in staat waren om veel te doen. Als ze sterk en krachtig waren geweest en de zonde liefgehad hadden, zouden ze wel aan het werk zijn geweest, want zij die door de satan gevangen genomen zijn naar zijn wil, moeten werken en zij in wie God leeft, zijn overvloedig in het werk des Heeren.

De Meester zette deze mensen echter net als alle anderen aan het werk. 'Gaat ook gij heen in de wijngaard, en zo wat recht is, zal ik u geven. En zij gingen', Matth. 20:4.

'Wederom uitgegaan zijnde omtrent de zesde en negende ure, deed hij desgelijks', Matth. 20:5. Zij die 's morgens naar de wijngaard gestuurd waren, werkten de hele dag. Zij die omtrent de derde ure, of negen uur, gekomen waren, werkten driekwart van de dag. Zij die op de zesde ure kwamen, kwamen dus om twaalf uur en werkten de halve dag. Zij die op de negende ure kwamen, kwamen om drie uur in de middag en werkten maar een kwart van de dag.

'En uitgegaan zijnde omtrent de elfde ure, vond hij anderen ledig staande, en zeide tot hen: Wat staat gij hier de gehele dag ledig? Zij zeiden tot hem: Omdat ons niemand gehuurd heeft. Hij zeide tot hen: Gaat ook gij heen in de wijngaard, en zo wat recht is, zult gij ontvangen', Matth. 20:6-7. Deze mensen werden om vijf uur in de middag aan het werk gezet.

Deze verschillende uren van de dag wijzen waarschijnlijk op de *verschillende tijden* waarin het Evangelie zal bloeien en de verschillende tijden in het leven van de mensen waarop zij geroepen worden tot God en tot Hem bekeerd worden. Het leven van de mens is de dag en terwijl het dag is moet hij werken, als hij ooit zal werken. De dood is de nacht voor de mens en als deze nacht komt, kan er niemand werken. Goh 9.4 Sommige mensen, zoals Samuël, Jeremia en Josia, worden vroeg in de morgen gehuurd, anderen, zoals Timotheüs, pas als ze twintig zijn. Sommigen worden omstreeks de middag uitgezonden, als veel van hun jaren al voorbij zijn gegaan. Anderen, zoals Abraham, worden om drie uur in de middag, dus bij het ouder worden, geroepen. Weer anderen worden met de moordenaar aan het kruis om vijf uur uitgezonden, als de avond al bijna valt.

De vraag die de Meester stelt aan deze mensen die Hij het laatst te werk stelt, luidt: 'Wat staat gij hier de gehele dag ledig?'

Hieruit blijkt dat dit oude mannen zijn. De dag van het leven is voor hen al bijna voorbij en de nacht van de dood nadert. Daarom vraagt de Meester: 'Wat staat gij hier de gehele dag ledig?' Zij antwoorden: 'Omdat ons niemand gehuurd heeft.'

Ik vraag me af waarom de sterke gewapende, zoals Christus hem in Lukas 11:21 noemde, hen niet aan het werk heeft gezet, vooral als we erover nadenken dat hij de Zaligmaker alle koninkrijken van de wereld en hun heerlijkheid aanbood, als Hij hem zou aanbidden. De waarheid is echter dat deze mensen de zaak van de duivel meer kwaad dan goed zouden hebben gedaan, als hij ze had uitgezonden om te werken. Ze waren gewond in het geweten, beladen met zonde, benauwd van hart en, net als de dochter van de arme vrouw, waren ze bezeten door de duivel. Ze konden niet werken, omdat ze er geen moed voor hadden. Zulke bedroefde zielen, die zeer bevreesd zijn, zullen gemakkelijk de macht van de satan over de zijnen ondermijnen door de vleselijke rust van anderen te verstoren. Dat is waarschijnlijk de reden waarom ze daar bijna de hele dag werkeloos stonden en niet in dienst werden genomen.

Met de eerste huurlingen was Christus het eens geworden voor *een penning per dag*. Degenen die later te werk werden gesteld, geloofden Hem op Zijn woord, verlieten zich op Zijn belofte en vertrouwden op Zijn oprechtheid. Zijn belofte luidde: 'Zo wat recht is, zult gij ontvangen.' En zij gingen naar de wijngaard.

'Als het nu avond geworden was, zeide de heer des wijngaards tot zijn rentmeester: Roep de arbeiders, en geef hun het loon, beginnende van de laatsten tot de eersten', Matth. 20:8. Dit werd gedaan in volmaakte overeenstemming met de wet die betrekking heeft op deze arbeiders en de heer die hen aan het werk zet. 'Op zijn dag zult gij zijn loon geven, en de zon zal daarover niet ondergaan; want hij is arm, en zijn ziel verlangt daarnaar; dat hij tegen u niet roepe tot de HEERE, en zonde in u zij', Deuter. 24:15. Dit is de arbeiderswet. Ze moesten vóór de nacht betaald worden. Zo worden de arbeiders uit onze tekst betaald voor de nacht van de dood valt. Zodra het geld verdiend is, mag het opgeëist worden en het moet voor zonsondergang betaald worden: 'De zon zal daarover niet ondergaan.' Ook zal de Zon der gerechtigheid niet ondergaan en het middernachtelijk geroep niet gehoord worden, voor de arbeiders van de Heere hun penning ontvangen hebben.

Om met wat meer zekerheid te kunnen zeggen *wat deze penning is*, moeten we opmerken dat deze penning niet hetzelfde is als het grote loon, de erfenis die van boven is. Die zullen zij in een ogenblik ontvangen als de bazuin voor de laatste keer zal klinken, 1 Kor. 15:32. Dit is een penning die toen in gebruik was, waarmee dagelijks werd betaald. Bovendien kan de eeuwigheid niet gemeten worden aan de omwentelingen van de zon, want er zal geen nacht zijn en natuurlijk is er ook geen sprake van dagen, maar is het alleen maar dag

Deze arbeiders werden betaald om zes uur in de avond, maar het grote loon zal niet volledig worden uitbetaald voor de Bruidegom komt. Dat zal niet zijn om zes uur in de avond, maar om twaalf uur in de nacht. 'En ter middernacht geschiedde een geroep: Ziet, de Bruidegom komt', Matth. 25:6. Bovendien zal dit middernachtelijke geroep het *einde* betekenen van de dag van deze wereld, maar de *avond* waarop deze arbeiders worden betaald, is de vooravond van een aantal wondervolle dagen, dagen van hard werken, die Gods volk zo goed kent.

Bovendien wordt de erfenis van de heiligen in het licht 'een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid' genoemd, 2 Kor. 4:17. Iets wat zo weinig waard is als een penning, kan daarmee nooit vergeleken worden, zonder af te doen aan de betekenis en de inhoud van de heerlijke, verheven, uitnemende woorden van de apostel. Deze penning is het loon dat altijd aan het eind van een dag hard werken wordt uitbetaald. Er zijn veel dagen waarin hard gewerkt moet worden en deze dagen verschillen ook van elkaar.

De hemelse heerlijkheid is echter een rusten van alle arbeid. Deze heerlijkheid ontvangen we na de dood.

Zij die deze penning ontvingen, leefden echter allemaal en konden weer opnieuw aan het werk gaan, zodra hun murmurerende geest tot bedaren was gekomen. Ook werden deze arbeiders betaald *in de wijngaard*, dat is *in de strijdende Kerk op de aarde*. De onverderfelijke erfenis zal echter ontvangen worden in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde waarin gerechtigheid woont.

Bovendien werd deze penning betaald door de rentmeester. God Zélf zal ons echter heerlijkheid geven: *Hij zal onze dode lichamen levend maken en ze gelijk maken aan Zijn lichaam*. Daar zal Hij geen rentmeester voor gebruiken. Alleen de Meester kan en wil dit doen. Lees Lukas 12:37. Bovendien is heerlijkheid *een kroon voor koningen* en geen penning voor armen.

Ook waren er mensen die verwachtten dat ze meer zouden krijgen, toen deze penning was betaald. Hieruit blijkt dat ze het niet genoeg vonden en niet tevreden waren. Dat zal niet zo zijn als we het grote loon zullen ontvangen, want dan zullen we vervuld zijn met vreugde en met al de volheid van God.

Bovendien waren er arbeiders die murmureerden tegen de goede Heer des huizes *en wier oog boos was, omdat Hij goed was*. Hieruit blijkt dat ze nog in hun onherboren staat verkeerden en dat de oude mens der zonde in hen woonde. Een boos oog in de hemel zou ons in gevaar brengen. Deze verderfelijke lichamen zullen echter onverderfelijkheid aandoen en deze sterfelijke lichamen zullen onsterfelijkheid aandoen. Dan zal de volmaakte zijn als zijn Meester. Hij zal niet meer tegen Hem murmureren, dan de goede Meester tegen ons murmureert. Christus zal de Kerk aan Zijn Vader voorstellen. Een heerlijke Kerk, zonder vlek of rimpel. Dan zullen we geen vleselijke dingen meer bedenken, ons hart zal niet jaloers zijn en ons oog zal niet boos zijn.

Iemand zou kunnen tegenwerpen *dat deze arbeiders niet allemaal goede mensen en getrouwe werkers waren*. Sommigen murmureerden niet. Ook verwachtten niet alle arbeiders meer te ontvangen dan de anderen, zoals sommigen deden.

Hierop antwoord ik: Zij werden met dezelfde muntstukken betaald en ontvingen allemaal hetzelfde bedrag. Dat zou niet zijn gebeurd als er bedrieglijke arbeiders onder hen geweest waren, want 'wat deel heeft de gelovige met de ongelovige?' 2 Kor. 6:15. We lezen *dat Judas het lot van deze bediening verkregen heeft*, namelijk de naam van een apostel, de macht om wonderen te doen en de gave om te spreken Deze dingen maken echter geen deel uit van de ware rijkdom. In Spreuken 17:2 staat: 'Een verstandig knecht zal heersen over een zoon, die beschaamd maakt, en in het midden der broeders zal hij erfenis delen.' Deze man is echter geen zoon, maar een dienstknecht en in het jaar van de vrijlating moet iedere dienstknecht aan de vorst teruggeven wat hij ontvangen heeft, terwijl de erfenis voor altijd aan de zoon blijft. Lees Ezechiël 46:17.

Hieruit volgt dat al deze arbeiders getrouw waren, want ze ontvingen allemaal dezelfde munt en hetzelfde bedrag. Ze kregen ieder een penning Er waren geen bedrieglijke arbeiders onder hen en daarom geloof ik ook dat niemand een vervalste munt ontving.

Ik zal nu de volgende dingen proberen aan te tonen:

1. Wat deze penning 's daags is waarover zij het eens geworden zijn.
2. Wat hun arbeid is in de wijngaard waar zij te werk gesteld zijn.
3. Wie de rentmeester is die deze arbeiders moet betalen.
4. Waarom de laatsten het eerst en de eersten het laatst betaald werden.
5. Waarom zij murmureerden tegen de goede heer des huizes.
6. Waarom hij die het afgesproken loon ontving, niet te weinig kreeg. 'Vriend! Ik doe u geen onrecht', Matth. 20:13.

1. Wat moeten we verstaan onder deze penning 's daags.

In onze dagen lijkt een penning of een penny per dag maar heel weinig. Als wat ik gehoord heb echter waar is, zijn er arbeiders die voor drie penny's per dag hebben gewerkt aan de bouw van de St. Paul's. Als het waar is dat men in die dagen een half schaap kon kopen voor 9 penningen, konden de arbeiders toen beter leven van 3 penny's per dag dan nu van 4 shillingen per dag.

Of deze penning een Joodse of een Romeinse munt was, of ze evenveel waard was als 7 halve penny's of niet, is niet van belang. Uit de gelijkenis blijkt duidelijk dat dit het gebruikelijke loon was van een arbeider, tenminste van de arbeiders die in de wijngaard werkten. Ik denk dat dit de betere arbeiders waren, want ik kan me niet voorstellen dat alle dagarbeiders geschikt waren om in de wijngaard te werken. Dit werk vereist namelijk enige vaardigheid en enig inzicht en kan niet in een dag geleerd worden. Men moet het onder de knie krijgen door ervaring, waarneming en bestudering van de kenmerken van de wijnstok.

Sommige achtenswaardige mensen beschouwen deze penning per dag als de uiterlijke voorrechten, de beloften, de kracht en de genade die genoegzaam zijn voor het tijdelijke leven en in tijd van nood en waardoor wij tenslotte de eeuwigheid beërven. Het woord 'genade' heeft echter een erg brede en veelomvattende betekenis. We kunnen spreken over genade in God, in Christus, in de Geest, in de raad Gods vanouds, in het verbond, in de ziel van Gods kinderen en in volmaaktheid in de heerlijkheid. Als we deze penning al deze betekenissen geven, houdt ze geen enkele betekenis over.

Ik ben er in mijn hart van overtuigd dat deze penning *het geloof* is en niets anders. Dit zal duidelijk blijken als we de penning van de arbeider vergelijken met het geloof van Gods kind.

1. In de eerste plaats moet deze arbeider met zijn loon in zijn levensonderhoud voorzien. Hij moet leven van zijn werk. 'In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert', Gen. 3:19. God heeft bepaald en verkondigd dat de rechtvaardige uit het geloof zal leven, Hab. 2:4.

2. In de tweede plaats beveelt Paulus 'dat, zo iemand niet wil werken, hij ook niet ete', 2 Thess. 3:10. De profeet zegt. 'Indien gijlieden niet gelooft, zekerlijk, gij zult niet bevestigd worden', Jes. 7:9.

3. In de derde plaats kan deze arbeider - zoals vaak door arbeiders wordt gedaan - als hij een matige en ijverige man is en niet voor een gezin hoeft te zorgen, geld opzij leggen. Mettertijd zal hij dan zijn zilveren penning voor goud in kunnen wisselen, zodat hij een aanzienlijk bedrag heeft om in zijn ouderdom in zijn behoeften te voorzien. Hoe meer hij opzij legt, hoe rijker hij is. Heeft God niet de armen der wereld verkoren om rijk te zijn in het geloof, Jak. 2:5? Ja, en Christus Zelf benadrukt dat het geloof goud is: 'Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden', Openb. 3:18.

4. In de vierde plaats gaat de arbeider als hij zijn geld ontvangen heeft, naar de markt of naar de winkels om brood en vlees, of de andere eetbare dingen die hij begeert, te kopen. Zo gaat het ook met de geestelijk armen, die zeer vermoeid en belast zijn. Als zij het geloof ontvangen en horen dat er brood genoeg is in het huis van hun Vader, gaan ze er met de verloren zoon op uit om het te verkrijgen. Als ze komen, vinden ze niet alleen brood maar ook vlees, zowel het gemeste kalf als het brood des levens. 'Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven. Want Mijn vlees is waarlijk Spijs, en Mijn bloed is waarlijk Drank. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem', Joh. 6:54-56. Dit eten is geloven, omdat het geloof in beoefening toeëigenend is. Het ontvangt de weldaden, het neemt ze aan en past ze toe, zodat het hart en het geweten gevoed, gespijsd en vervuld worden met deze zoete spijs. De ziel wordt verlost van de angst dat ze van de honger zal omkomen. 'Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven', Joh. 6:47.

5. In de vijfde plaats kan een arme man die niets doet en niet wil werken om geld te verdienen, wel over de markt slenteren en kijken naar de winkels waar levensmiddelen worden verkocht tot zijn honger heel groot is, maar hij kan niet kopen zonder geld. Zo is het ook met een ongelovige onder het Evangelie. Hij kan horen spreken van de liefde van God, de dood van Christus, de belofte van het verbond, de zegeningen van de genade en de rijkdommen van de heerlijkheid, maar deze dingen doen de hoorder geen nut als hij het geloof mist, Hebr. 4:2.

6. In de zesde plaats koopt de arme arbeider niet alleen voedsel van zijn penning, maar ook kleding. Sommigen die zeer zuinig en ijverig zijn, kunnen zich keurig kleden van hun loon, terwijl luie dronkaards halfnaakt rondwalen. Zo is het ook met de ziel van een ongelovige: hij is ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt, Openb. 3:17. De gelovige is echter van het hoofd tot de voeten bekleed met het Koninklijke gewaad van de toegerekende gerechtigheid Jes. 61:10, en deze rechtvaardigheid is tot allen en over allen die geloven, Rom. 3:22.

7. In de zevende plaats moet de arme arbeider, als hij geneeskundige hulp wenst, deze van zijn loon betalen. Velen die aan de ijdelheid overgegeven zijn, liggen ziek in schuren en onder heggen. Zo is het ook met de arme ziel wiens hart ziek is, ziek van de zonde en ziek van zichzelf. Er is voor hem geen geestelijk medicijn, als hij het geloof mist. Daarom vroeg de grote Geneesheer vaak aan Zijn patiënten of ze geloofden, wanneer ze tot Hem kwamen. Hij zei: 'Gelooft gij dat Ik dat doen kan?' Als zij antwoordden. 'Ja Heere', sprak Hij: 'U geschiede naar uw woord.' De zieke werd gezond vanaf dat moment. Wij kunnen ook ziek en bedroefd zijn, maar er is geen genezing en geen herstel voor ons zonder het geloof. 'Want indien gij niet gelooft, gij zult in uw zonden sterven', Joh. 8:24. Zulke mensen zullen wegwijnen in hun ziekte en sterven in wanhoop en verdriet, want de ongelovige is al veroordeeld en de toorn Gods blijft op hem. De Rechter van de levenden en de doden zegt dat hij die niet gelooft, veroordeeld zal worden.

8. In de achtste plaats verschaft de arbeider zich met zijn dagelijkse loon ook een woonplaats. Hij kan geen huis huren

of rente betalen zonder geld. Mozes zegt: 'Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht', Ps. 90:1. David zegt: 'Wees mij tot een Rotssteen, om daarin te wonen', Ps. 71:3. De Wijsheid zegt: 'De Naam des HEEREN is een Sterke Toren; de rechtvaardige zal daarhenen lopen, en in een Hoog Vertrek gesteld worden', Spr. 18:10. Zonder geloof is er echter geen huis, geen thuis, geen woonplaats of schuilplaats. 'In de vreze des HEEREN is een sterk vertrouwen, en Hij zal Zijn kinderen een Toevlucht wezen', Spr. 14:26. Zonder vertrouwen is er echter geen toevlucht. Hoe velen zien we niet weigeren om te werken, die van plaats naar plaats dwalen zonder huis of thuis, die blootgesteld zijn aan het guurste weer, die honger en kou lijden, die geen bedekking hebben tegen de kou en die geen huis hebben dat zij het hunne kunnen noemen! Zo is het ook met de ongelovige. Hij is blootgesteld aan al de pijlen van de satan en van de hemel, hij heeft geen schuilplaats voor de storm en geen bedekking voor de vloed. Daarom zal God 'op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekens zijn', Ps. 11:6. De ongelovige zal naakt blootgesteld worden aan al deze stormen.

9. In de negende plaats koopt de ijverige arbeider al zijn meubels, alle noodzakelijke goederen, gebruiksvoorwerpen en gereedschappen om mee te werken. Zo is de mens Gods door het geloof 'tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust', 2 Tim. 3:17. Zonder geloof kan er geen genade en waarheid zijn, geen vrees en geen gunst, geen leven en geen licht, geen hoop en geen hulp, geen gebed en lofzang. Want de ongelovige is dood in zonden en misdaden en de toorn Gods blijft op hem.

10. In de tiende plaats is het beste en meest waardevolle artikel dat een arme man van zijn loon kan kopen, een goed bed. Dit is zijn rustplaats. God heeft de dag bestemd voor de arbeid en de nacht voor de rust. Daarom zegt Hij: 'De slaap des arbeiders is zoet, hij hebbe weinig of veel gegeten', Pred. 5:11. De arbeider gaat namelijk moe naar bed. De rechtvaardige verkrijgt de rust door het geloof: 'Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust', Hebr. 4:3. Deze rust is onze groenende bedstede, Hoogl. 1:16. Het is een aangename en een eeuwige rust, die in de hemel in alle volmaaktheid gesmaakt zal worden. De rechtvaardige komt om, en er is niemand die het ter harte neemt; en de weldadige lieden worden weggeraapt, zonder dat er iemand op let, dat de rechtvaardige weggeraapt wordt voor het kwaad. Hij zal ingaan in de vrede; zij zullen rusten op hun slaapsteden, een iegelijk die in zijn oprechtheid gewandeld heeft', Jes. 57:1-2. We zien vaak arme, ijverige mensen, die een huisje hebben dat is voorzien van veel nuttige dingen en een bed dat bedekt is met geruite gordijnen en lappendekens, wat nuttig en geriefelijk is. De luie en lichtzinnige treuzelaar heeft echter vaak geen plaats om zijn hoofd neer te leggen en is er slechter aan toe dan de dieren van de rechtvaardige. Zo is het ook met de ongelovige: hij heeft geen bed en krijgt geen rust, want 'de goddelozen zijn als een voortgedreven zee, want die kan niet rusten', Jes. 57:20. Ja, 'de rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid, en zij hebben geen rust dag en nacht', Openb. 14:11. Ze hebben geen rust, noch in de dag van deze wereld, noch in de donkere nacht van de hel in de toekomstige wereld.

Nu we het loon van de arme vergeleken hebben met het geloof van Gods kind, *zullen we nadenken over de beeltenis en het opschrift op het geld van de Heere.*

De gangbare munt van een land is te herkennen aan de afbeelding en het opschrift die erop staan. Daarom lezen we dat de vijanden van Christus, toen ze iets uit Zijn mond wilden horen wat tegen de keizer was met als doel Hem naar de wereldse rechter te brengen, Hem vroegen: 'Zeg ons dan: wat dunkt U? Is het geoorloofd, de keizer schatting te geven of niet? Maar Jezus, bekennde hun boosheid, zeide: Gij geveinsden, wat verzoekt gij Mij? Toont Mij de schattingpenning. En zij brachten Hem een penning. En Hij zeide tot hen. Wiens is dit beeld en het opschrift? Zij zeiden tot Hem: Des keizers', Matth. 22:17-21.

Dit *beeld* moet gelijkenis vertonen met de heersende vorst en aan het opschrift kan men de gangbare munt van een land herkennen. Het beeld op de penning van de Heere is liefde, want God is liefde. In de wet van God wordt verklaard dat het beeld van de aardse Adam haat is en dat van de hemelse Adam liefde. Deze liefhebbers en haters van God zijn de enige typen die in de hele wet der tien geboden worden geschetst. Geloof is de penning en liefde is het beeld dat erop is afgedrukt. Het geloof gelooft in de liefde van God en neemt haar aan. Zoals het beeld niet van de penning gescheiden kan worden, werkt het oprechte geloof altijd door de liefde, Gal. 4:6. Zoals het beeld de munt van het ene land van die van het andere onderscheidt, onderscheidt de liefde het oprechte geloof van alles wat verder de naam van het geloof draagt. Zoals geld zonder afbeelding en opschrift in de handel niet gemakkelijk van hand tot hand gaat omdat er aan de echtheid wordt getwijfeld, gaat zelfs het diepste vertrouwen gepaard met twijfel en vrees over veel zaken tot er ook liefde is uitgestort. Dan worden alle angst en vrees buitengesloten en verdreven, want de liefde 'gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen', 1 Kor. 13:7.

Ik zal nu nadenken over *het opschrift* op de penning van de Heere.

Niet alle munten die onder ons gangbaar zijn, zijn echt. Er wordt ons vals geld en onedel metaal opgedrongen. Sommige munten zijn van metaal gemaakt, sommige van koper met een zilveren laagje eromheen, andere van een materiaal dat 'tutenag' wordt genoemd. Zoals goddeloze mensen deze valse munten maken, ze gebruiken in de handel en er de handelaren van het land mee bedriegen, zo brengt de duivel veel valse munten in de kerk van Christus. Een poosje gaan ze voor echt door, dan worden ze ontdekt. Dan worden ze uit de handel genomen en komt het openbaar dat ze vals zijn. 'Een grote schare der priesteren werd den gelove gehoorzaam', Hand. 6:7. 'Gij ziet, broeder, hoeveel duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet', Hand. 21:20.

Sommigen hebben een historisch geloof, zij stemmen toe dat de verborgenheid van de schepping waar is en zij stemmen in met de patriarchen en de profeten. ‘Geloofst gij, o koning Agrippa, de profeten? Ik weet dat gij ze gelooft’, Hand. 26:27.

Sommigen geloven kortstondig, wanneer ze wonderen zien gebeuren. Dit vertoont overeenkomsten met de genade van de arminiaan, die slechts van korte duur is. Als ze zien, geloven ze, maar als ze het gezicht kwijtraken, sterft het geloof. ‘Velen geloofden in Zijn Naam, ziende Zijn tekenen, die Hij deed. Maar Jezus Zelf betrouwde hun Zichzelf niet, omdat Hij hen allen kende’, Joh. 2:23-24.

Sommigen hebben een tijdgeloof, wat nauw verbonden is met de natuurlijke hartstochten. ‘En die op de steenrots bezaaid worden, zijn dezen, die, wanneer zij het gehoord hebben, het Woord met vreugde ontvangen; en dezen hebben geen wortel, die maar voor een tijd geloven, en in de tijd der verzoeking wijken zij af’, Luk. 8:13. Het wondergeloof sterft als de mensen geen wonderen meer zien gebeuren, het tijdgeloof duurt voort tot de beproevingen komen.

Sommigen hadden een zeer groot geloof, zodat ze niet twijfelden. Dit geloof kan bergen verzetten, maar dan moet het wel vrij zijn van iedere twijfel, Matth. 21:21. Dit is een gave en de apostelen hadden genade ontvangen, vóór deze gave hen werd toebedeeld. De genade was voor hun persoonlijk leven, de gaven waren ter bevestiging van hun zending en ten nutte van anderen. Tekenen zijn niet voor degenen die geloven, maar voor hen die niet geloven. Dit geloof waardoor we wonderen kunnen verrichten, is niet nodig tot zaligheid. Er zijn duizenden mensen gered, die dit geloof nooit ontvangen hebben en velen die dit geloof hadden, zullen nooit zalig worden. ‘Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend’, Matth. 7:22-23.

Geen van deze munten draagt de juiste afbeelding en het juiste opschrift. Dit is nog veel minder zo met de stoutmoedige en aanmatigende bedriegers en huichelaars. Zij lijken zeer gelovig en toch hebben ze geen wijsheid. De zot is toornig en zorgeloos, Spr. 14:16. Het geloof reinigt het hart en maakt het wijs tot zaligheid. Zoals wijsheid het gezicht van de wijze verlicht, Pred. 8:1, zo bedekt zorgeloosheid het gezicht van de dwaas met een schaduw.

Maar laten we nu ter zake komen.

Geld draagt de naam van de koning en het land waar het gangbaar is.

Zo draagt het geloof de *Naam van God*. ‘Want wat is het, al zijn sommigen ongelovig geweest? Zal hun ongelovigheid het geloof van God te niet doen?’, Rom. 3:3. Hier wordt uitdrukkelijk gesproken over ‘het geloof van God’. Het geloof wordt in de hemel toebereid en is één van de goede en volmaakte gaven van de Vader der lichten. Het is de schat des Heeren, die in het hart van Zijn kinderen is gelegd om mee te kopen en te verkopen en om uit te leven. De rechtvaardige zal uit zijn geloof leven.

Zoals de munt van een koninkrijk niet in alle koninkrijken gangbaar is, is deze munt ook niet overal te gebruiken. In de hemel kunnen we ermee verkrijgen wat we willen en in het Koninkrijk van Christus op de aarde is deze munt ook gangbaar. Ze is echter nergens anders te gebruiken en daarom is het woord ‘uitverkorenen’ in het opschrift aan de naam van God toegevoegd: ‘Paulus, een apostel van Jezus Christus, naar het geloof der uitverkorenen Gods’, Tit. 1:1. Dit is het volledige opschrift.

Eerst zien we de naam van de Vorst: *het is het geloof van God*. Er wordt ook melding gemaakt van het Koninkrijk en de onderdanen of de mensen onder wie deze munt gangbaar is. Zij worden ‘de uitverkorenen’ genoemd: het is het geloof van de uitverkorenen Gods.

Dit geld is in geen enkel koninkrijk in de wereld te gebruiken dan in het Koninkrijk van God. In het oosten horen we spreken over het geloof van de Muzelmannen, (Mohammedanen) in het westen over de Roomsens. Onder de bepleiters van de vrije wil horen we spreken over een geloof dat alle mensen deelachtig worden en vaak horen we over het geloof van verschillende volken. Onder huichelaars vinden we een voorgewend geloof en onder aanmatigende bedriegers dwaze zorgeloosheid of een vast vertrouwen dat voortvloeit uit onbeschaamdheid. Tenslotte vinden we onder de mensen die vleeselijk gerust zijn *een dood geloof*, Jak. 2:17. Zo blijkt duidelijk dat deze penning het geloof is. Ze draagt Gods Naam, want ze wordt ‘het geloof van God’ genoemd.

Ze draagt ook *Gods beeld, namelijk liefde*. Het geloof werkt door de liefde en de liefde gelooft alle dingen. Verder blijkt dat deze munt alleen maar gangbaar is in het Koninkrijk van God en onder Zijn onderdanen. Daarom wordt er gesproken over ‘het geloof van Gods uitverkorenen’. Zo zeker als de wereldling het geloof van God niet waarachtig zal noemen, zal God alle andere munten afwijzen als vals geld. Daarom staat er geschreven: ‘Ziet, gij verachters, en verwonden u, en verdwijnt; want Ik werk een werk in uw dagen, een werk, hetwelk gij niet zult geloven, zo het u iemand verhaalt’, Hand. 13:41. Dit werd bewaarheid onder de Joden, want toen Paulus Christus beleed en van Hem getuigde te Jeruzalem, riepen ze allemaal uit: ‘Weg van de aarde met zulk een, want het is niet behoorlijk, dat hij leve’, Hand. 22:22. Zo was het ook te Caesarea onder de heidenen, want toen Paulus zich verdedigde, ‘zei Festus met grote stem: Gij raast, Paulus, de grote geleerdheid brengt u tot razernij!’ Hand. 26:24. Alles werd gewoon geacht, behalve een waarachtige bekering tot God en een levend geloof in Christus Jezus. Zoals het geloof dat van God afkomstig is, door de mensen wordt veracht, veracht God het geloof dat uit de mens voortkomt, omdat het een verkeerd beginsel en een verkeerd voorwerp heeft. Deze mensen worden overgegeven aan de kracht der dwaling, opdat zij de leugen zouden geloven, 2 Thess. 2:11. Dit geloof is bedrog en het voorwerp ervan is een leugen.

2. Wat het werk in de wijngaard is dat deze arbeiders moesten verrichten

(1) Het eerste wat ze moesten doen, is zonder twijfel *planten*. Daarom lezen we vaak over het planten van een wijngaard. Jezus Christus is de ware Wijnstok. Het eerste werk dat er moet gebeuren, is ongetwijfeld het afsnijden van de zondaar van zijn eigen stam, van het vertrouwen op zijn eigen hart en zijn eigen arm, van het leunen op zijn eigen verstand en van al zijn vertrouwen op het vlees. Als de zondaars beginnen te ontdekken dat ze zijn ingeënt in de wilde plant van een vreemde wijnstok met wilde druiven en bittere druiventrossen en ze ook oog krijgen voor de slechte grond waarin ze groeien, als ze voelen dat het gehoor van het Woord gepaard gaat met het geloof en de macht en de genade en de schoonheid van Christus hun worden voorgesteld, gaat hun ziel naar Hem uit. Het geloof tracht tot Christus te naderen en deel aan Hem te krijgen. Dit gaat gepaard met talloze wensen en gebeden, tranen en verlangens. Als het geloof Christus aangegrepen heeft en krachtig genoeg is om Christus aan te kleven, ontvangt het leven en kracht, zoals het sap van de wijnstok door de tak stroomt. Het belangrijkste werk is *gemeenschap beoefenen met Christus om uit Christus leven en kracht te ontvangen, zodat we Gode vruchten dragen*. 'Ik ben de Wijnstok, en gij de ranken', Joh. 15:5. 'Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; alzo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft', Joh. 15:4.

Zo zeker als het is dat Christus de ziel toestaat om tot Hem te komen en te naderen, omhelst ook het geloof de liefde waardoor Hij Zich overgaf tot de dood. Als het geloof wortel schiet, reinigt het ons hart van de zonde. Dit neemt de jammerlijke zonden weg die ons van Hem scheiden. Als de liefde komt, werpt ze onze afgoden omver. Zoals het zeker is dat het geloof ons hart opent zodat de Heere er wonen kan, of - zoals Paulus zegt - *dat Christus in ons leeft en door het geloof in het hart woont*, zo is het ook zeker dat de liefde Hem verheft en tot Koning kroont, zodat Hij zonder rivaal heerst in onze gereinigde hartstochten.

Iemand zou kunnen tegenwerpen dat het Gods werk is om te planten en niet het werk van de mens, omdat Christus zegt: 'Alle plant, die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden', Matth. 15:13.

Antwoord. Dat is waar, maar de daadwerkelijke oorzaak maakt het instrument niet overbodig. God gebruikt arbeiders voor dit werk: 'Ik heb geplant, Apollos heeft nat gemaakt; maar God heeft de wasdom gegeven', 1 Kor. 3:6.

(2) Tot dit werk behoort ook *het bevochtigen van de wijngaard*. Sommige wolken bevatten echter geen regen. Dit zijn de kinderen des doods, die letterknechten genoemd worden en de letter doodt. Deze mensen kunnen de wijngaard van de Heere niet bevoeien, omdat er geen water des levens in hen is. Daarom kunnen ze niemand tot nut zijn dan vleselijke belijders, die veel over hun geloof spreken en tevreden zijn met de naam dat ze leven. Als deze wolk zonder water de hartstochten gaande kan maken en het ingewand van de verdorven natuur kan beroeren, worden zulke mensen verkwikt. Zulke christenen noemen dit kracht en duiden het aan als een tijd waarin God water op hen giet. Die loon van de Heere ontvangen, durven niet zo arglistig te wandelen en te werken. Zij krijgen water uit een betere Fontein: 'Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke' en 'gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien', Joh. 7:37-38. Dit water is een stroom die ontspringt uit een levende bron en het is levend water. Zo is het van al het andere water onderscheiden. Het stroomt naar buiten en is dus ook bedoeld voor anderen. Door de bediening van de Geest druppelt dit water als de regen en verspreidt het zich als de dauw. Dorstige zielen die in Christus zijn en een mond des geloofs hebben, zuigen het in en ondervinden de levendmakende werking ervan. Het maakt de ziel weer levend, versterkt het geloof en doet het groeien. Het verlevendigt de hoop en doet haar Christus des te sterker aangrijpen. Het wekt liefde, vreugde en vrede op en deze zaken worden allemaal genoten in het Hoofd Christus. Daarom leest u over het geloof in de Heere, de hoop op de Heere, de vreugde in de Heere en de vrede in de Heere. Dit is geen onbelangrijk deel van de vruchten die voortgebracht worden door de takken die in de wijnstok blijven.

(3) Dit werk bestaat in de derde plaats uit *afhouwen/omspitten*. Gods vloek over de Joodse wijngaard houdt onder andere in dat ze 'niet besnoeid, noch omgehakt zal worden', Jes. 5:6. Dit werk wordt gedaan door Christus. 'Al de Gemeenten zullen weten, dat Ik het ben, Die nieren en harten onderzoek', Openb. 2:23. We kunnen ook zeggen dat dit gebeurt door de prediking, als er een onderzoekende prediking wordt gebracht of door de hoorders, als ze zichzelf ernstig onderzoeken. Dit werk is noodzakelijk en ontdekt ons aan de diepte van de val, de schandelijke lusten en verdorvenheid die in ons gevonden worden, het gevaar waaraan deze ons blootstellen, de onmogelijkheid van de zaligheid uit de werken, ons onvermogen om de heilige wet van God te houden, de noodzakelijkheid van het bloed van Christus om ons te reinigen en van de genade van God om de overblijfselen van onze verdorvenheid te onderdrukken. Ook leert het ons hoe zeer de zonde van onze natuur ons aan de satan verbindt en hoe gemakkelijk de duivel ingang vindt bij zijn bondgenoten.

Hoe nodig is het om waakzaam te zijn en hiertegen te waken! Hoe kunnen deze dingen ons in gevaar brengen! Ja, ze kunnen ons zo dicht bij het doen van grote zonden brengen, dat - menselijk gesproken - alleen de woorden nog maar ontbreken. Er ontstaat zo'n vijandschap en opstand in het hart, dat deze zich baan zou breken als er geen wacht voor onze mond was om de deuren van onze lippen te bewaren en we zouden moeten vrezen dat we voor eeuwig zouden omkomen. 'Houd Uw knecht ook terug van trotsheden; laat ze niet over mij heersen; dan zal ik oprecht zijn en rein van grote overtreding', Ps. 19:14.

Dit afhouwende werk moet ons overtuigen van de noodzaak van onafgebroken hulp, van Gods beschermende macht, van het voortdurend ontvangen van genade uit Zijn volheid en van de kracht die Hij beloofd heeft om ons te ondersteunen in de strijd tegen de duivel en de zonde. Dit afhouwen dient ook ter verheerlijking van de genade van God en de ongeëvenaarde goedheid waarin Hij Zich neerbuigt om in zulke verdorven schepselen te wonen en hun te leren om Hem aan te kleven als ze van binnen en van buiten talloze machtige vijanden zien. Het brengt hen er toe om God des te ernstiger, te vuriger en met des te meer aandrang te smeken om hulp in tijden van benauwdheid. Hun zaak is namelijk niet gewoon, want nog geen één op de tienduizend mensen bevindt zich op deze wereld wel eens in zo'n hachelijke toestand als degenen die door God Zelf verlicht zijn. De nieren van deze mensen onderwijzen hen bij nacht. Dit onderwijs draagt niet weinig bij tot een zuivere taal, die doortrokken is van de genade van God en van Zijn genade alleen. Een juist zicht op en besef van de menselijke verdorvenheid maakt mensen steeds Evangelischer van geest en van opvattingen, *want zij kunnen in niets anders roemen dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus*. De tijd zal komen dat zij die op het vlees betrouwen en in zichzelf roemen, zullen merken dat al hun roemen ijdel is.

(4) Nu ik gesproken heb over het planten, het natmaken en het afhouwen, zal ik in de vierde plaats over het *bemesten* spreken. Vruchtdragende planten hebben mest nodig. De Bijbel zegt dat er in de Joodse kerk, die een wijngaard wordt genoemd, een vijgenboom staat. Ik denk dat deze vijgenboom in de wijngaard het priesterschap van de verschillende geslachten van de stam van Levi voorstelt. 'En Hij zeide deze gelijkenis: Een zeker man had een vijgenboom, geplant in zijn wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet. En hij zeide tot de wijngaardenier: Zie, ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht op deze vijgenboom, en vind ze niet; houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnut de aarde? En hij, antwoordende, zeide tot hem: Heer, laat hem ook nog dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben. En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult gij hem namaals uithouwen', Luk. 13:6-9. Deze drie jaren schijnen te duiden op de tijd van de omwandeling van de Heere en de volgende jaren op de tijd waarin de apostelen predikten. Het graven en het mesten scheen echter voor niets te zijn: de Joden verhardden hun hart tegen alle overtuigingen in en verachtten de Heere en Zijn genade.

Zoals de vijgenboom geen vrucht droeg, was de kerk ook zonder vrucht. Als de priesters verdorven zijn, moet de kerk ook verdorven zijn, Mal. 2:8, want een kwade boom kan geen goede vruchten voortbrengen, Matth. 7:18. Daarom heeft Johannes toen hij gekomen was, *de bijl aan de wortel van de bomen gelegd*, Matth. 3:10 en het Romeinse leger was Gods strijdbijl die al deze bomen zou omhakken. Als deze vijgenboom bemest was, moet de wijngaard ook bemest zijn geweest, want de vijgenboom groeide onder de wijnstokken.

De Heere zegt dat deze vijgenboom *in de wijngaard was geplant*. De prediking van Johannes, van Christus en van alle apostelen, was een zeer ontdekkende prediking. Het graven deed deze onvruchtbare vijgenboom en deze onvruchtbare wijngaard geen nut. Christus was vol genade en waarheid en alle apostelen hadden veel genade ontvangen. Deze mest zal onvruchtbare zielen geen nut doen. De boom moet goed zijn, voor de vruchten goed kunnen zijn. Takken die in de levende wijnstok zijn ingeënt, moeten vaak bemest worden door de genade van Christus. Onze verdorven en weerspannige wil moet door de kracht van God gebracht worden tot onderwerping en eensgezindheid met de wil van God die ons in verschillende en soms beproevende wegen leidt. Uit onszelf kunnen we ons niet onderwerpen en zonder verzet neerliggen. De Almachtige zegt: 'Laat af, en weet, dat Ik God ben', Ps. 46:11.

Ik heb echter gemerkt dat een bevel zonder genade geen uitwerking heeft. Dit blijkt duidelijk uit de gelijkenis over de twee zonen: 'Een mens had twee zonen, en gaande tot de eerste, zeide: Zoon! ga heen, werk heden in mijn wijngaard. Doch hij antwoordde en zeide: Ik wil niet; en daarna berouw hebbende, ging hij heen', Matth. 21:28-29. De genadegave van berouw bracht hem tot gehoorzaamheid, het gebod alleen deed dit niet. Ons bedrieglijke geheugen moet vaak verfrist worden door dezelfde dingen te herhalen en in te scherpen, opdat we ze niet op enig moment zouden vergeten. De vijand waakt om het Woord uit het hart weg te nemen, zodat we onvruchtbaar worden. Ons verstand heeft nieuw licht nodig, omdat het vaak verduisterd is door de oude sluier, door geestelijke verlatenheid en door donkere en duistere beschikkingen van de voorzienigheid. God belooft dat er licht gezaaid zal worden voor de rechtvaardigen en vrolijkheid voor de oprechten van hart om hun pad meer en meer te doen lichten tot de volmaakte dag gekomen zal zijn, Ps. 97:11.

We kunnen alleen een gezond en onveranderlijk oordeel hebben dat bestand is tegen de aanvallen van de verleiders die op de loer liggen om de ziel van eenvoudige mensen te bedroeven en te misleiden, als God ons steeds opnieuw leert en onderwijst. Een gezond oordeel is een bolwerk tegen de boogschutters die hun tong alleen gebruiken om te liegen. Dit is ons ook beloofd en zullen we ontvangen van de Geest van God door de tussenkomst van Jezus Christus. 'De HEERE is verheven, want Hij woont in de hoogte; Hij heeft Sion vervuld met gericht en gerechtigheid. En het zal geschieden dat de vastigheid uwer tijden, de sterkte van uw behoudnissen zal zijn wijsheid en kennis', Jes. 33:5-6. Wie zo is toegerust door de Heilige Geest en het Woord van God, kan een oordeel vellen over het gehoorde en zijn metgezellen uit hun vruchten oordelen. Hij spreekt een oordeel uit over zichzelf en over zijn staat. Hij oordeelt over zijn eigen gedrag en hij kan een goed oordeel vellen over onbetrouwbare en twijfelachtige leerstellingen, zorgen voor de toekomst en ongewone gebeurtenissen. 'Want indien wij onszelven oordeelden, zo zouden wij niet geoordeeld worden', 1 Kor. 11:31. Zalig zijn zij die rechtvaardig zijn in hun spreken en rein zijn in hun richten, Ps. 51:6.

Het hart van een mens wordt vaak van de juiste weg afgeleid door het gevoel. Hoewel het gereinigd is door het geloof, moet het opgewekt worden, zoals Petrus zegt: 'Ik wek door vermaning uw oprecht gemoed op', 2 Petr. 3:1. Als de

Geest van liefde, kracht en een gezond verstand ons begunstigt met Zijn werkingen, genieten we het leven en de vrede. De psalmdichter zegt: 'Mijn overdenking van Hem zal zoet zijn; ik zal mij in de HEERE verblijden', Ps. 104:34. Christus is gekomen opdat Zijn volk het leven en overvloed zou hebben. De prediking van het Woord, lezen, meditatie, gebed, lofzang, dankzegging, de gemeenschap der heiligen, het aanschouwen van de hand van God in ons en de voorzienigheid van God buiten ons, het zien van Zijn oordelen om ons op de aarde, de dood van Zijn kinderen en de ongewone straffen van de werkers der ongerechtigheid hebben daarom een onderscheiden uitwerking op degenen die God liefhebben en vrezen. De Goede Geest gebruikt deze dingen om de lendenen van ons verstand op te schorten, om ons te doen waken en nuchter, waakzaam en ijverig te maken.

Toen Ananias en Saffira gedood werden, kwam er grote vrees over alle gemeenten. Toen de duivel de zeven zonen van Sceva en een paar van de voornaamste priesters naakt en gewond uit het huis joeg en de Naam van de Zaligmaker deed misbruiken, werd dit bekend onder alle Joden en Grieken die in Efeze woonden. *Een grote vrees kwam over alle mensen en de Naam van de Heere Jezus werd verheerlijkt*, Hand. 19:16-17. Sommige mensen werden bevreesd, anderen zongen lofzangen en verheerlijkten de Heere. De dood van Herodes deed de vleiers beven en wekte de dankbaarheid van Gods kinderen op. 'Als de goddelozen vergaan, is er gejuich', Spr. 11:10. Toen het recht zijn loop kreeg voor Haman, werden de dagen van het Purimfeest gehouden. Toen Elymas de tovenaarsblind werd, zag de overste wat er gebeurd was en geloofde, omdat hij zich verwonderde over de leer des Heeren, Hand. 13:12. Toen God tegen haar was, veranderde Naomi haar naam in Mara. Aan de andere kant werd Jakob overweldigd door dankbaarheid toen hij zijn staf vergeleek met de twee heiren die uit hem voortgekomen waren, Gen. 32:10. De Goede Geest werkt door middel van al deze dingen. Alle dingen zijn ten goede voor de uitverkorenen. Paulus zegt: 'Alleszins en in alles ben ik onderwezen', Fil. 4:12. Dit alles is mest voor de wijnstok en maakt haar beter.

Ook weet Gods kind dat de vrede met God en in zijn geweten vaak verstoord en onderbroken wordt, zoals dat ook gebeurde bij de apostelen en de eerste heiligen. Daarom zei de Heere als Hij Zijn kinderen bezocht, altijd 'Vrede zij ulieden!' Dit waren geen holle woorden, maar bracht een hemelse rust in hun hart. Daarom luidt de apostolische groet ook: 'Genade en vrede zij u vermenigvuldigd', 1 Petr. 1:2.

Naast de verwachte tegenstand van de wereld, het vlees en de satan doen de gewone verplichtingen van de mensen en de noodzakelijke dingen van dit leven vaak inbreuk op de rust van zielen die van boven geboren zijn. Maar de Heere blijft de stad Sions en de kinderen Sions bezoeken, opdat er vrede zou zijn binnen haar muren en welvaart in haar paleizen.

Genade heeft altijd versterking en bemoediging nodig. Daarom lezen we dat het nodig is om 'met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens', Ef. 3:16. De Geest openbaart Zijn macht in het uitstorten van de genade in de ziel. In dit verband lezen we ook over sterk zijn in het geloof en overvloedig in de hoop, over een geloof dat zeer wast en over de liefde van de Thessalonicenzen jegens elkaar die zeer overvloedig is, 2 Thess. 1:3. Deze groei en overvloedigheid schrijft Paulus toe aan de kracht van de Geest, die de inwendige mens levend maakt en versterkt.

(5) Nu ik wat heb gezegd over het planten en natmaken, het graven in en bemesten van de wijngaard, zal ik spreken over *het snoeien en verzorgen van de wijnstokken*.

Dat dit werk gedaan moet worden, blijkt duidelijk uit het Woord van God. Aan de apostelen en eerste Joodse predikanten is beloofd 'dat uitlanders hun kudden zouden weiden en dat de zonen van een vreemde hun ploegers en wijngaardeniers zouden zijn', Jes. 51:6. Een deel van de wraak waarmee God de Joodse wijngaard dreigde is: 'Hij zal niet besnoeid, noch omgehakt worden' Jes. 5:6. De wijnstok verschilt van de meeste, en misschien zelfs van alle vruchtdragende planten. De jonge loten van sommige planten zijn twee of drie jaar oud voor zij vruchten dragen. De perzik, de nectarine en andere vruchtbomen dragen vruchten als ze een jaar oud zijn. De loten van het ene jaar vormen het vruchthout van het volgende jaar. Zo is het echter niet met de wijnstok: zijn tak, zijn bladeren en zijn vruchten komen allemaal uit dezelfde knop voort. Daarom moet er aan een wijnstok meer gesnoeid worden dan aan enige andere plant om de last van het hout dat eraan groeit te verlichten, de takken die het fruit moeten dragen steviger te maken. Dan zullen de loten sterk zijn, zullen de vruchten goed zijn en zullen er genoeg sappen overblijven om de vruchtbare takken, die een wijnstok waar teveel hout aan zit niet kunnen dragen, te voeden.

De Goede Geest van de genade wordt onmiddellijk in de ziel uitgestort als het leven en het licht worden geschonken. Door het leven en licht, dat we uit Gods volheid ontvangen, wordt de ziel met de Heere verenigd en wordt zij eensgeestes met Hem. Dit is de vereniging tussen de ware Wijnstok en de rank. De Heere zegt: 'Al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage', Joh. 15:2. Iedere verdorven lust die de overhand tracht te verkrijgen, zal als zij die verkrijgt, zeker deze vereniging schaden en leiden tot een merkbare onderbreking van de omgang met God. Zoals het mes in de wijnstok wordt gezet, zo ontvangen de meest uitgelezen takken in Christus Jezus vaak de scherpste verwijten en bestraffingen. Jósafat werd bestraft met woorden en voelde de toorn van God, omdat hij een zondige genegenheid koesterde voor koning Achab 'En Jehu, de zoon van Hanani, de ziener, ging uit, hem tegen, en zeide tot de koning Josafat: Zoudt gij de goddeloze helpen, en die de HEERE haten, liefhebben? Nu is daarom over u van het aangezicht des HEEREN grote toornigheid', 2 Kron. 19:2. Zo werd ook David bestraft door Nathan omdat hij niet volgens de wet met Uria gehandeld had en werd hem gezegd dat het zwaard niet van zijn huis zou wijken. De samenzwering van Absalom diende om het zwaard te wetten. Ook Petrus ontmoette een bestraffing, omdat hij de Heere had tegengestaan toen Hij Zijn lijdensweg wilde gaan betreden.

Veel snoeiwerk wordt gedaan door de prediking van het Woord. Niemand weet er iets van dan God en het geweten dat ook zijn deel heeft in dit werk.

Soms wordt dit snoeiwerk door God Zelf verricht. Hij verbergt Zijn aangezicht, Hij houdt de ziel op een afstand, Hij laat het gemoed lang in twijfel verkeren, Hij houdt lijdende mensen dor en behoeftig in het gebed. Hij zoekt hen niet op onder het Woord, Hij troost anderen maar gaat hun voorbij, Hij staat hen tegen, Hij keurt hun voornemens af, Hij handelt met hen tegen vlees en bloed. Hij vermeerdert het aantal van de vijanden die hen benauwen, Hij doet de dorheid van hun ziel van hun gezicht afstralen, Hij doet de ongelovigen triomferen, terwijl de gelovigen klagen en wenen, Joh. 16:20. Hij geeft de kinderen van de satan iedere dag overvloedig te eten, terwijl de erfgenamen der belofte blij zouden zijn met een paar kruimels, Luk. 16:20-21. Hij zwijgt als de spotter zijn mond tegen de hemel verheft, maar Hij kastijdt degenen die Hem eren elke morgen. Hij staat toe dat de dwaas zich het hoofd moet, breken over de vraag waar hij zijn vruchten en zijn goederen zal opslaan, terwijl Paulus honger heeft geleden en koud en naakt is geweest. Hij slaat David wanneer hij de slippers van Sauls mantel heeft afgesneden, maar spaant de roede als Saul tachtig priesters doodt. Hij belooft de vrijgevinge soms met lege zakken, terwijl Hij de vrek overlaadt met een voorraad voor duizend jaar. Hij beproeft een mens met een goed geweten, die eerlijk wil leven met een langdurige en grote schuld, zoals de arme weduwe die tot Elisa om hulp riep toen haar man was gestorven en haar de schulden had nagelaten die hij was aangegaan onder Achab om honderd profeten te voeden, want - naar de Joden zeggen - verborg hij vijftig profeten per spelonk, toen Izebel allen had gedood die zij kon vinden. God staat toe dat de beste mensen op een bepaald ogenblik te maken krijgen met de grootste zondaars. Zo kreeg Obadja te maken met Achab, Hanna met Peninna, Jakob met Laban, Daniël met de vorsten van de provincies en Mozes met Dathan en Abiram. Zo kreeg David eerst te maken met Saul, daarna met Joab, met Achitofel en tenslotte met Absalom, Jezus met Judas en Paulus met Alexander de kopersmid. Als er iets is onder de hemel dat het vlees en bloed van levende zielen zal beproeven, dan zijn het de bovengenoemde dingen wel. Zij zijn erg genoeg om iemand het haar te berge te doen rijzen, het bloed in onze aderen te doen stollen en de wraak in het hart te doen branden. Deze dingen moeten echter dienen om ons te kruisigen aan de wereld, om onze verdorven hartstochten te beteugelen, alle banden met de vijanden van de waarheid te verbreken, onze vereniging met Christus en Zijn kinderen zoeter te maken, om ons te doen prijzen wat meer blijvende waarde heeft en ons daarmee te vergenoegen en om ons steeds te doen zien op en verlangen naar de erfenis die boven is.

Bovendien breken kruisen en beproevingen, teleurstellingen en kastijdingen, wonden en kneuzingen het hart en houden het gebroken. Hieronder wordt het hart zachtmoedig en week, bedroefd, teer en berouwvol gemaakt. Dit is zeker geen bodem waarin lusten en verdorvenheden kunnen bloeien. Ik mag hier nog aan toevoegen dat er - hoewel mensen die onder dit snoeimes doorgaan niet verheugd maar eerder bedroefd zijn - wel sprake is van veel leven, grote beroering, een zeer grote honger naar het beste voedsel, grote dodigheid voor de wereld en veel aanhouden in het gebed. 'Bij deze dingen leeft men, en in dit alles is het leven van mijn geest', Jes. 38:16.

(6) Ik zal nu niet meer spreken over het snoeien, maar *over het wieden of schoonhouden van de wijngaard*.

Ik weet niet hoe ze dit deden. Ik kan niet zeggen of ze dit deden met een schoffel of met een houweel. Dat dit werk echter gedaan moest worden en gedaan werd, blijkt duidelijk uit Salomo's opmerking over een wijngaard waar dit werk was verwaarloosd. 'Ik ging voorbij de akker eens luiards, en voorbij de wijngaard van een verstandeloos mens. En ziet, hij was gans opgeschoten van distelen; zijn gedaante was met netelen bedekt, en zijn stenen scheidsmuur was afgebroken', Spr. 24:30-31. Doornen en distelen bedekten deze wijngaard, zodat je niet kon zeggen wat het was. Het waren de doornen in de gelijkenis van de Heere Jezus die het Woord verstikten dat in de met doornen bezaaide grond was gezaaid. De Heere noemt deze doornen 'de zorgvuldigheden dezer wereld en de verleiding des rijkdoms', Mark. 4:19. Bekommernis is de vrucht en het gevolg van ongelof, dat eraan twijfelt of God wel trouw zal zijn aan Zijn belofte. Rijkdom is de grote afgod van verdorven hartstochten en verdorven hartstochten zijn de wortel van dat kwaad. De Heere zegt, dat er veel verleiding schuilt in deze rijkdommen. Zij beloven ons alle aardse geneugten en overvloed van al het goede. Zij beloven ons alle medische hulp en zorg als we ziek zijn. Zij vrijwaren ons van de angst voor schuldeisers, deurwaarders en gevangnissen voor schuldenaars. Zij doen ons denken dat degenen die bezit hebben zeer bij God in de gunst staan, omdat we menen dat gewin duidt op godzaligheid en dat de Voorzienigheid hen van anderen heeft onderscheiden. Zij brengen ons aanzien in de wereld. Zij maken het geweten oneerlijk en onoprecht. Zij doen veel armen en behoeftigen kruipen, ineenkrimpen en het de rijken naar de zin maken. Zij eisen ontzag. Het is waar wat de wijze man zegt: 'Des rijken goed is de stad zijner sterkte, en als een verheven muur in zijn inbeelding', Spr. 18:11. Paulus zegt echter: 'Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad, tot welke sommigen lust hebbende zijn afgedwaald van het geloof, en hebben zichzelf met vele smarten doorstoken', 1 Tim. 6:10. 'Doch die rijk willen worden, vallen in verzoeking, en in de strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de mensen doen verzingen in verderf en ondergang', 1 Tim. 6:9. Rijkdom is een strik en het is een middel dat de verleider gebruikt, omdat het veel brandstof levert voor ieder onheilig vuur. Ik weet geen manier om deze doornen en distelen eronder te houden dan de weg van een onafgebroken, vurig gebed tot God, van het blijven in de liefde van Christus, van een dagelijks kruis en zelfverloochening, van het doden, tegenwerken en veronachtzamen van de wensen, begeerten en verlangens van onze verdorven hartstochten. Paulus noemt dit 'kruisigen': 'Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden', Gal. 5:24.

(7) Er is een ander soort werk in de wijngaard, waarvan ik niet precies weet wat het is. Uit de Schrift blijkt echter duidelijk dat de wijngaard gehoed moet worden en dat er arbeiders zijn die de taak van hoeder vervullen, want de Kerk klaagt: 'Zij hebben mij gezet tot een hoederin der wijngaarden Mijn wijngaard, die ik heb, heb ik niet gehoed', Hoogl. 1:6. Deze hoeders schijnen een soort wachters te zijn die voor het fruit moeten zorgen, want er staat dat zij het fruit hoeden: 'Mijn wijngaard, die ik heb, is voor Mijn aangezicht; de duizend zilverlingen zijn voor u, o Salomo! Maar tweehonderd zijn voor de hoeders van deszelfs vrucht', Hoogl. 8:12. Deze hoeders moeten het fruit beschermen tegen dieven en schadelijk gedierte. De Kerk bidt: 'Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven, want onze wijngaarden hebben jonge druifjes', Hoogl. 2:15. De ergste dieven in deze wereld zijn de mensen die door hun eigen verdiensten zalig willen worden. Zij beroven God van Zijn soevereiniteit en Jezus Christus van Zijn heerlijkheid als volkomen Zaligmaker. In de profetieën van Ezechiël worden valse profeten vossen genoemd. Ze worden 'vossen in de woeste plaatsen', Ez 13.4 genoemd, omdat ze net als de woestijn al het goede .missen. De wijnstokken in ons land die tegen muren en huizen of in tuinen groeien, hebben geen gevaar te duchten van vossen en dergelijke schepselen. De wijnstokken die in het open veld zijn geplant, zijn echter klein, laag en struikachtig, ze moeten zichzelf overeind houden zoals onze aalbes en kamperfoelie. Deze planten kunnen zeer veel hinder van de vossen ondervinden, voor zover ik weet. Wat moeten we hier echter onder verstaan? Ik kan het niet anders verstaan dan dat dit wijst op de ernstige roepstemmen van het Woord der waarheid in ons geweten, die een blijvende overtuiging in ons gemoed nalaten. Zij blijven echter aan hun dwaling vasthouden, ze zijn verkeerd en zondigen en daarom zijn zij al bij zichzelf veroordeeld, Tit. 3:11. Zulke mensen zijn al gevangen en verkeren al in de strik: 'Het bedrogen hart heeft hem ter zijde afgeleid; zodat hij zijn ziel niet redden kan, noch zeggen: Is er niet een leugen in mijn rechterhand?', Jes. 44:20. Zo vangt God 'de wijzen in hun arglistigheid; dat de raad der verdraaiden gestort wordt', Job 5:13.

Ik kom nu tot de behandeling van ons volgende hoofdpunt.

3. De rentmeester die deze arbeiders moet betalen

Ik denk niet dat hier met de rentmeester een Goddelijke Persoon bedoeld wordt, zoals God de Vader, God de Zoon of God de Heilige Geest. Voor zover ik weet, wordt geen van deze Personen namelijk ooit 'Rentmeester' genoemd en het is beter als we ons geen ongegronde vrijheden veroorloven met betrekking tot het Woord van God, met name in het toekennen van ambten of eigenschappen aan de Heere, die Hij Zichzelf niet heeft toegekend. De priesters van de Joden of de hele vergadering der priesters worden rentmeesters genoemd. 'Er was een zeker rijk mens, welke een rentmeester had; en deze werd bij hem verklaagd, als die zijn goederen doorbracht', Luk. 16:1. Hij moest rekenschap afleggen van zijn rentmeesterschap, want hij kon geen rentmeester meer zijn. We weten dat alle Joodse priesters en oversten uit hun ambt werden gezet en dat de apostelen het ambt ontvingen. Paulus zegt dat ze rentmeesters zijn: 'Alzo houde ons een ieder mens, als dienaars van Christus, en rentmeesters der verborgenheden Gods', 1 Kor. 4:1. De heerlijke verborgenheid van de drie Personen in de Godheid wordt aan deze rentmeesters bekend gemaakt. Zij kennen de genade van Christus, de liefde van de Vader en het getuigenis van de Geest. Aan deze rentmeesters worden alle verborgenheden geopenbaard: de verborgenheid der godzaligheid, namelijk dat God geopenbaard is in het vlees, de verborgenheid van de vereniging tussen Christus en Zijn Kerk, de verborgenheden van het rijk der genade en de verborgenheid van de verandering van de levenden op de laatste dag.

Ik denk echter niet dat deze eervolle taak alleen beperkt is tot predikanten, ze is ook gelegd op de schouders van iedere mens die van boven geboren is en uitnemend is begiftigd met Gods genade. Petrus zegt: 'Zijt herbergzaam jegens elkander, zonder murmureren. Een iegelijk, gelijk hij gave ontvangen heeft, alzo bediene hij dezelve aan de anderen, als goede rentmeesters der menigerlei genade Gods', 1 Petr. 4:9-10. Hieruit lijkt te volgen dat iedere ziel die door de Geest de gave van het leven heeft ontvangen, die heeft ondervonden wat levendmaking, vergeving en rechtvaardigmakende genade inhouden, die een goede hoop heeft door genade, die geloof en liefde heeft ontvangen en die anderen kan verkwikken 'een rentmeester van de menigerlei genade Gods' genoemd mag worden.

Ik geloof echter dat in de eerste plaats voorgangers worden bedoeld, zoals blijkt uit de volgende woorden van Christus: 'Gij dan, zijt ook bereid; want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen. En Petrus zeide tot Hem: Heere, zegt Gij deze gelijkenis tot ons, of ook tot allen? En de Heere zeide: Wie is dan de getrouwe en voorzichtige rentmeester, die de heer over zijn dienstboden zal zetten, om hun ter rechter tijd het bescheiden deel spijs te geven? Zalig is de dienstknecht, welke zijn heer, als hij komt, zal vinden alzo doende. Waarlijk, Ik zeg ulieden, dat hij hem over al zijn goederen zal zetten zal', Luk 12.40-44. Deze respectabele ambtsdrager wordt eerst een rentmeester, een getrouwe en *wijze rentmeester* genoemd en in de tweede plaats een *dienstknecht*. Zalig zijn deze dienstknechten.

a. In de eerste plaats worden ze rentmeesters van de genade Gods genoemd. Paulus zegt dat God hem door openbaring de verborgenheid heeft bekend gemaakt, EL 3:3. Deze verborgenheid werd aan Paulus toevertrouwd als een getrouwe rentmeester, opdat hij die aan anderen zou preken en opdat allen 'mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij', Ef. 3:9.

b. In de tweede plaats was Paulus een rentmeester of uitdeler van de menigerlei genade Gods, die God Zelf in zijn hart had gelegd. 'Doch de genade onzes Heeren is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde, die er is in Christus

Jezus', 1 Tim. 1:4. Paulus predikte deze genade aan anderen en anderen ontvingen haar. Daarom dankte Paulus God: 'Gij allen zijt mijner genade mede deelachtig', Fil. 1:7.

c. In de derde plaats komt het mij voor dat deze rentmeesters ook zorgen voor de kleding van de Heere, want toen de verloren zoon teruggekeerd was naar de huisgenoten des geloofs, sprak de Vader tot Zijn knechten: 'Brenge hier voor het beste kleed, en doe het hem aan, en geef hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten', Luk. 15:22. Er worden meerdere dienstknechten aan het werk gezet om deze boetvaardige te kleden: het woord 'dienstknechten' staat in het meervoud. Hij die het beste kleed bracht, preekte over de rechtvaardigheid van Christus en de rechtvaardigmaking uit genade door de toerekening van deze rechtvaardigheid. Hij die een preek hield over de vrije, soevereine en eeuwige genade van Christus, bracht de ring. Hij die preekte over vrede en verzoening met Christus door het offer en de voldoening van Christus, schoeide de voeten van de verloren zoon met de bereidheid van het Evangelie des vredes, Ef. 6:15. Er is één ding in deze gelijkenis dat we moeten opmerken. De teksten en de onderwerpen zijn niet bij geval opgenomen en ook wordt het niet aan onze wil overgelaten welk onderwerp er aan de orde zal komen. Er ligt een geest in die ons hart zal leiden en onze wil zal neigen en buigen. De Vader zei Zijn dienstknechten wat ze moesten halen. Hij Die de verloren zoon toonde wat hij nodig had en hem bracht tot de huisgenoten des geloofs, beval Zijn dienstknechten welke schatten ze moesten brengen en dat waren zowel oude als nieuwe dingen, Matth. 13:52. Ze waren oud, want de eerste Abel had ze ook verkregen, maar ze zijn nieuw voor iedere ziel die ze ontvangt. Vroeger heb ik wel eens predikanten gehoord die hun tekst als volgt inleidden: 'Het deel van Gods Woord dat ik heb gekozen om nu met u te overdenken, luidt als volgt.' Ik heb nooit van deze formulering gehouden. Christus zegt: 'Want gij zijt het niet, die spreekt, maar het is de Geest uws Vaders, Die in u spreekt', Matth. 10:20. Als Hij de Spreker is, is het niet de mens die zegt wat de Geest moet spreken, maar de Geest Die de mens de woorden ingeeft.

d. In de vierde plaats moeten deze rentmeesters er ook voor zorgen dat er eten op tafel komt en moeten zij de huisgenoten des geloofs spijzen. 'En de Heere zeide: Wie is dan de getrouwe en voorzichtige rentmeester, die de heer over zijn dienstdoden zal zetten, om hun te rechter tijd het bescheiden deel spijze te geven? Zalig is die dienstknecht', Luk. 12:42-43.

Zoals uit deze verschillende gedeelten blijkt, zijn de verborgenheden Gods, Zijn menigerlei genade en Zijn geestelijke kleding aan deze *rentmeesters* toevertrouwd. Anderen moeten het beste kleed, de ring en de schoenen brengen. In de laatste gelijkenis moeten ze zorgen dat er eten op tafel komt en iedere huisgenoot des geloofs het bescheiden deel van zijn spijze te rechter tijd geven. Dat deed de dienstknecht die in de gelijkenis van de verloren zoon het gemeste kalf moest halen. Dat wil zeggen dat hij de gekruisigde Christus moest prediken en Zijn dood en het doel daarvan bekend moest maken, zoals Paulus deed toen hij zei: '... dewelke Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde', Gal. 3:1. Het vlees en bloed van Christus zijn waarlijk spijs en drank. Als de ziel gespijsd wordt met de kennis van Hem, is dit voor haar het eeuwige leven

Sommigen zeggen dat Christus deze rentmeester is, omdat ze - naar ik vermoed -vrezin dat predikanten anders te veel eer zullen ontvangen en dat dit afbreuk zal doen aan de eer van Christus. Als we echter overdenken wat de Heilige Geest hierover zegt in de Schrift, namelijk dat deze dienstknechten rentmeesters zijn van de verborgenheden Gods, van Zijn menigerlei genade en ik ook mag zeggen dat ze rentmeesters zijn van de geestelijke kleding en staatsiegewaden, dat ze het beste kleed, schoenen en zelfs een ring moeten brengen en dat ze rentmeesters zijn van het huishouden om iedere dag de tafel te dekken en toe te rusten en ieder te rechter tijd het bescheiden deel van zijn spijze te geven, bevreemdt het mij dat men het een te grote zaak acht voor deze geëerde dienstknechten om de dagarbeiders een penning te betalen. De rentmeester die over het huis gesteld is, betaalt toch iedere dag de rekeningen van het gezin en de rentmeester die over het land gesteld is of de voorman geeft de arbeiders toch hun dagelijks loon? We hebben aangetoond dat deze penning per dag het geloof is en dat het geloof is uit het gehoor en het gehoor door het Woord Gods. Zo lezen we: 'En velen van degenen, die het woord gehoord hadden, geloofden; en het getal der mannen werd omtrent vijf duizend', Hand. 4:4. De gevangenvoorman ontving het geloof door het woord dat Paulus sprak en de Ethiopische kamerling ontving zijn penning op dezelfde wijze van Filippus, Hand. 8:37.

Onze tekst doelt echter *niet op iedere mate van het geloof*. Het geloof kan door de Geest gelegd worden in de ziel van zondaren en daar lang werkzaam zijn voor het door anderen wordt ontdekt. Soms is het zelfs nauwelijks waarneembaar voor hen die het zelf ontvangen. Een ziel die overtuigd, veroordeeld en levend gemaakt is door de Heilige Geest, gelooft onmiddellijk in de rechtvaardigheid van God, de heiligheid van de wet en de waarheid van de goddelijke openbaring en hij gelooft dat Christus de waarachtige en enige Zaligmaker van de mens is. Ja, hij kan alles geloven, *behalve dat hij deel heeft aan deze dingen*. Hier werkt het geloof als zaad dat gezaaid is in een akker of een tuin, maar niemand dan God en de ontdekte zondaar weet er iets van. Hoe kunnen anderen jaloers worden op iets wat ze niet zien?

De penning is het geloof, of het nu klein is of groot, of het te zien is of niet. Een onzichtbaar geloof is echter *niet de hele penning*, omdat het beeld en opschrift nog ontbreken.

Bij de ontvangst van de hele penning met zijn beeld en opschrift, worden geloof, liefde, vreugde en de volle verzekering van het geloof zichtbaar, twijfel en vrees vluchten en uit de overvloed des harten spreekt de mond. Ook is aan het gezicht, aan woorden en aan daden te zien dat mensen deze penning ontvangen hebben. Dit blijkt duidelijk uit de gelijkenis, want toen de arbeiders die één uur gewerkt hadden hun penning ontvingen, zagen alle andere arbeiders

het en werden bij het zien daarvan jaloers. Zij konden echter niets gezien hebben als het geloof verborgen was geweest in het hart, zoals dat bij de aanvang gewoonlijk het geval is.

Nu we over de rentmeester hebben nagedacht, komen we tot ons vierde punt.

4. Wat wordt er met ‘de laatste’ bedoeld en waarom werd hij het eerst betaald?

Onder de laatste versta ik hier iemand wiens bekering tot God plotseling en in korte tijd plaatsvindt. In Zijn rechtvaardigheid laat God dit werk dan kort duren, zoals Hij ook in de toekomst zal doen als een volk geboren zal worden op één dag, Jes. 66:8. De apostelen, in ieder geval sommigen van hen, hebben drie jaar onder het gehoor van Christus verkeerd. Zij bleven bij Hem in Zijn verzoeking en toen Hij hen verliet in Zijn angst, vergeleek Hij hen slechts met vrouwen in barensood. Drie arme zielen werden echter door de Meester Zelf betaald en zij ontvingen hun penning voor één van de apostelen de zijne ontving.

a. De eerste is de hoofdman over honderd. Hij zei: ‘Spreek alleenlijk een woord, en mijn knecht zal genezen worden’, Matth. 8:8. ‘Jezus nu, dit horende, heeft Zich verwonderd, en zeide tot degenen, die Hem volgden: Voorwaar zeg Ik u, Ik heb zelfs in Israël zo groot een geloof niet gevonden’, Matth. 8:10.

b. De tweede is de Syro-Fenicische vrouw tot wie Jezus zei: ‘O vrouw! groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt’, Matth. 15:28. Wat kon de Heere nog meer zeggen of wat kon zij nog meer verwachten? Als deze woorden in onze dagen gesproken waren, zouden we gevonden hebben dat ze tot allerlei losbandigheid zouden leiden. ‘U geschiede gelijk gij wilt!’

‘O’, zegt de eigengerechtigde zondaar, ‘dat betekent een vaarwel aan alle goede werken.’ Nee, zo is het niet. Ik twijfel er niet aan dat deze vrouw bij haar thuiskomst de duivel even erg gekweld heeft met haar geloof, als hij ooit haar dochter bad gekweld. De duivel was aan haar onderworpen en ze kon met hem doen wat ze wilde. Ik durf te zeggen dat ze hem en zijn werken niet heeft gespaard.

c. De derde persoon die naar mijn mening eerder dan de apostelen werd betaald, was Maria Magdalena. Uit haar werden zeven duivelen geworpen en al haar zonden werden in één ogenblik vergeven. Het geloof reinigde haar hart onmiddellijk en het geloof werkte door de liefde Haar was veel vergeven en ze had veel lief, omdat zij zo werd bemind.

d. In de vierde plaats ontving ook de moordenaar aan het kruis zijn penning in één keer helemaal. Hij bad en zijn gebed werd volkomen verhoord. We lezen niet van meer klachten, wensen of begeerten. Christus beloofde en hij geloofde. Hij wist heel zeker dat hij het Paradijs ontvangen zou.

Hoe lang deze arme zielen hiervoor hadden gearbeid en zich hadden afgebeuld in de ketenen van de zonde en de banden van de wet, weet ik niet. Ik twijfel er echter niet aan dat hun overtuigingen krachtig en hun moeiten groot waren, want die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Als ze niet ziek waren geweest, hadden ze niet geheeld kunnen worden. Maar ze werden gezond en ontvingen de penning voor één van de apostelen werd betaald, want geen van de apostelen ontving zijn penning voor de dag van het Pinksterfeest ten volle was gekomen. De apostelen hadden bijna drie jaar, en misschien wel echt drie jaar, verkeerd onder het gehoor van de Heere en na Zijn opstanding mochten ze vijftig dagen wachten tot ze deze heerlijke penning in haar volle betekenis ontvingen. Zo was het niet met Cornelius en het gezelschap dat bij hem was. Toen Petrus als rentmeester werd uitgezonden om hem en zijn vrienden de penning te betalen, ontvingen ze die onmiddellijk: ‘En de gelovigen die uit de besnijdenis waren, zovelen als met Petrus gekomen waren, ontzetten zich, dat de gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd. Want zij hoorden hen spreken met vreemde talen, en God groot maken’, Hand. 10:45-46. Deze arme zielen ontvingen hun loon na veel kortere tijd dan de apostelen en toch ontvingen ze allemaal een penning. Dit erkent Petrus ook als hij geroepen wordt om verslag uit te brengen van het feit dat hij de heidenen een penning heeft betaald, vergelijk Hand. 11:16-17 met Hand. 15:8-10: ‘En God, de Kenner der harten, heeft hun getuigenis gegeven, hun gevende de Heilige Geest, gelijk als ook ons. En heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, gereinigd hebbende hun harten door het geloof’, Hand. 15:9-10. De apostelen werkten drie jaar voor ze werden betaald en deze mensen hebben blijkbaar maar een paar uur gewerkt. Toch erkent Petrus dat ze hetzelfde loon ontvingen. ‘hen gevende de Heilige Geest, gelijk als ook ons. En heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, gereinigd hebbende hun harten door het geloof.’

Toen Paulus in de wijngaard gezonden werd, moest hij - zoals hij zelf toegeeft - enige jaren hard werken. Hij zegt: ‘Gedenkt, dat ik drie jaren lang nacht en dag, niet opgehouden heb een iegelijk met tranen te vermanen’, Hand. 20:31. Zo was het niet met de gevangenisbewaarder. ‘En hen buiten gebracht hebbende, zeide hij: Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde? En zij zeiden: Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis. En zij spraken tot hem het woord des Heeren, en tot allen die in zijn huis waren’, Hand. 16:30-32. En hij ‘verheugde zich, dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was’, Hand. 16:34. Hier wordt de hele penning onmiddellijk geschonken. Dit is het opschrift en ook het beeld. Het geloof is door de liefde gewerkt en de liefde verlost van alle vrees en verschrikking. Ze ontvingen een troostvolle verzekering en deze verzekering van het heil vervulde hen met vreugde. ‘Geloof, en gij zult zalig worden.’ De gevangenisbewaarder geloofde en hij verheugde zich in Gods heil.

Het zwaarste werk in de wijngaard is het planten. Dit planten wijst erop dat we onze zaligheid moeten werken met vrees en beving, omdat de satan, de zonde, ons geweten, de wet, het Evangelie en zelfs God Zelf tegen ons schijnen te

zijn. Dit is de strijd bij de enge poort, want zij die tot Christus komen, zullen zonder twijfel vermoeid en belast zijn. Wanneer de ziel echter met de Wijnstok wordt verenigd, krijgt ze rust. Na deze vereniging is het juk zacht als het vergeleken wordt met het juk van de wet en het dagelijkse kruis is licht als het vergeleken wordt met de last van de onvergeven zonden.

Er is echter verscheidenheid in deze arbeid. Sommigen moeten langer zwoegen dan anderen. De zielenweeën van sommigen zijn veel heviger en pijnlijker dan die van anderen. Alle kinderen Sions zullen echter vroeger of later de penning ontvangen. Maria, de moeder van de Heere, heeft de penning blijkbaar ontvangen toen zij haar nicht ontmoette. Elizabeth en zij ontvingen de penning tegelijk, Luk. 1:41. Zacharias moest vanwege zijn ongelof negen maanden als een stomme werken voor hij werd betaald, Luk. 1:67. De Heere betaalde hen alle drie Zelf door Zijn Geest. Zij ontvingen hun penning niet van een rentmeester, maar de volle verzekerdheid des geloofs, de liefde van God en de vreugde van de Heilige Geest, die allemaal gevonden worden in de uitverkorenen, waren duidelijk genoeg zichtbaar in hun aller leven en dit is de penning met zijn beeld en opschrift.

We lezen dat deze penning dagelijks loon is, omdat alle huisgenoten des geloofs en alle rechtvaardigen uit het geloof moeten leven.

God zegt: 'Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven', Rom. 1:17. Alle gelovigen leven zo dat ze nooit zullen omkomen, verloren zullen gaan of veroemd zullen worden Toch zijn er tijden dat dit loon op zeer duidelijke en heerlijke wijze wordt ontvangen, zoals ik heb aangetoond, en we het telkens weer opnieuw ontvangen.

Sommigen ontvangen deze penning onmiddellijk, zoals de moordenaar aan het kruis. God liet de oude Simeon echter lang wachten op de Vertrouwing Israëls. De Heilige Geest had hem gezegd dat hij de dood niet zien zou voor hij de Christus des Heeren had gezien. Zodra hij Hem in zijn armen nam, ontving hij de penning en hij eindigde zijn levensweg in de vreugde over deze penning.

Ik heb sommigen gekend die deze penning ontvingen nadat ze alle hoop verloren hadden. Zij hebben zichzelf aan het verderf en aan de dood overgegeven en toen ontvingen zij de penning. Met deze penning hebben zij verder roemend en triomferend de loopbaan gelopen en zij hebben zo niet weinigen tot jaloersheid verwekt.

Echter, als we zo verkwistend met het geld omgaan en zo bekoord zijn door de penning dat we meer geven om het geld in onze hand dan om de heer van het huis, zal deze penning net als al het geld dat voortdurend wordt gebruikt, gaan slijten zodat het beeld en opschrift nauwelijks meer te zien zijn. Zulke zielen die net als Hizkia trots zijn op hun beurs, worden kort gehouden en weer in de banden en onder de toorn gebracht, zoals we lezen: 'Maar Jehizkia deed geen vergelding naar de weldaad aan hem geschied, dewijl zijn hart verheven werd; daarom werd over hem, en over Juda en Jeruzalem, een grote toornigheid. Doch Jehizkia verootmoedigde zich om de verheffing zijns harten, hij en de inwoners van Jeruzalem, zodat de grote toornigheid des HEEREN over hen niet kwam in de dagen van Jehizkia', 2 Kron. 32:25-26. We lezen dat Hizkia hierna voorspoedig was in al zijn werken en dat hij bij zijn dood grote eer ontving. Iedere keer als Christus Jezus weer aan de ziel geopenbaard wordt, iedere keer als het hart weer in de ruimte gesteld wordt en licht en liefde in de ziel neerdalen, krijgt de penning weer een nieuw aanzien en worden het beeld en het opschrift er weer in afgedrukt of worden wij daardoor, zoals Paulus zegt, veranderd naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid als van des Heeren Geest.

4. Ik zal nu behandelen waarom de laatsten het eerst werden betaald en de eersten het laatst.

a. Dit is om onze eigen wil te kruisigen en ons te leren ons aan de soevereine wil van God te onderwerpen. Het is kenmerkend voor ons dat wij onszelf behagen, 2 Petr. 2:10. 'Ik zal genadig zijn, wie Ik zal genadig zijn, en Ik zal Mij ontfermen, over wie Ik Mij ontfermen zal', Ex 33:19. Daarom is de zaligheid niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods, Rom. 9:16. God werkt alle dingen naar de raad van Zijn wil en het is moeilijk om dit te leren. Al Gods kinderen zullen dit echter zo ervaren, als hun verdorven natuur net zo is als de mijne.

b. In de tweede plaats moet dit ons brengen tot jaloersheid en dat is het beste medicijn tegen rust, luiheid en vleeselijke gerustheid. God haat lauwheid, dodigheid en ijdelheid in Zijn dienst en in de strijd. Als de vlammen van de jaloezie worden ontstoken, is het gevaar dat deze zullen optreden niet zo groot. 'De HEERE zal uittrekken als een held; Hij zal de ijver opwekken als een krijgsman' Jes. 42:13. We zien dat de Heere deze ijver opwekt. Sommigen zijn ijverig voor hun eigen eer, zoals de Joden die God vervolgden. God verwekte hen tot ijver door degenen die geen volk waren, zoals zij Hem tot ijver hadden verwekt door datgene wat geen God was. Zij hadden Hem tot toorn verwekt met hun ijdelheden en Hij verwekte hen tot toorn door een dwaas, heidens volk, Deuter. 32:3. De getrouwen ijveren voor de liefde van de Zaligmaker en willen geen ander voor Hem in de plaats zien, ook niet als ze zelf verlaten en vergeten zijn. Zo was het ook met de bruid. De dochters van Jeruzalem werden omhelsd, maar zij zocht haar Liefste en vond Hem niet, zij riep Hem, maar Hij antwoordde haar niet. Een paar van deze vonkjes werden ontstoken, toen Jakobus en Johannes met hun moeder vroegen of ze ter rechter- en ter linkerhand van Christus mochten zitten in Zijn Koninkrijk.

c. De laatsten werden het eerst betaald, zodat er geen grond zou zijn voor iets wat zeer geliefd is en wat veel gevonden wordt onder de mensen. Ik doel hier op zelfverheffing. Dat zal God niet toelaten. Hoe vaak legt de profeet Jesaja niet de vinger bij deze geliefde afgod. 'Die hoog van gestalte zijn, zullen nedergehouden worden; en de verhevenen zullen vernederd worden' Jes. 10:33. Als de arbeider die de hele dag gezwoegd had en de hitte van de dag en de last daarvan gedragen had, het eerst zou zijn betaald en zijn loon het drievoudige was geweest van dat van de anderen, zou zijn

arbeid en het dragen van de last ten dele beschouwd kunnen worden als de reden van zijn extra loon. Hij die echter slechts een uur had gewerkt, werd het eerst betaald en hij die de hele dag had gezwoegd het laatst, en iedereen ontving een penning. 'Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, maar door de wet des geloofs', Rom. 3:27.

d. In de vierde plaats werden de laatsten het eerst betaald om die wettische eigengerechtigde geest te verootmoedigen die zo diep geworteld is in de ziel van de mens en daar sinds de val altijd geworteld is geweest. God haatte deze geest zo dat ze de Farizeeër verder van het Koninkrijk der hemelen afbracht dan de hoer en tollenaar. Met welke vreselijke gevolgen werkte en giste dit zuurdesem in de oudste zoon, toen de verloren zoon zijn penning ontving! Hij beschuldigde God van onrecht, omdat Hij de verloren zoon omhelsde en naliet hem te belonen naar zijn verdiensten 'Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht', Luk 15:29-30. 'Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan', Luk. 15:28. Omdat God Zijn macht niet toonde door hem te dwingen om het bruiloftsfeest bij te wonen, werd hij aan de macht van zijn eigen wil overgelaten. Hij wilde niet ingaan en hij werd buiten gelaten en overgegeven aan de dag van het toekomstige oordeel. Dan zou hij van de Alwetende leren en uit de geestelijkheid van de wet verstaan wat wettische trots en menselijke verdienste hem waard hadden gemaakt.

e. In de vijfde plaats werden de laatsten het eerst betaald om de genade van God te openbaren en te verheerlijken, om te tonen dat de zaligheid en de heerlijkheid vrij zijn en niet verdiend, dat ze een gave Gods zijn en niet het loon van de mens. Deze penning *is het geloof, het beeld is de liefde Gods* en het opschrift is *het geloof van Gods uitverkorenen en het eeuwige leven*. Als de arbeider die slechts een uur had gewerkt, dit allemaal ontving, kon dit niet de beloning voor de menselijke verdienste zijn, want het werk staat niet in verhouding tot dit loon. Om de waarheid te spreken, werkten ze zelfs uit deze penning en niet ervoor, want toen de Meester hen zei dat ze in de wijngaard moesten gaan en dat ze zouden ontvangen wat recht was, gingen ze daarheen. Hieruit bleek dat ze geloofden in Hem en in het woord dat Hij tot hen gesproken had. Daarom gingen ze op Zijn bevel. Wat is dit dan het begin van hun loon dat ze in zich voelden voor er enige arbeid was verricht. God heeft bepaald dat de genade van Zijn geliefde Zoon verheerlijkt zal worden. Dit zegt Hij ons in het Oude en het Nieuwe Testament. Het beeld van de Kerk en de ware Kerk worden niet gebouwd door de menselijke kracht of door de kracht van wereldse bewindvoerders, maar door de Geest van de Heere der heerscharen. Zerubbabel had de fundamenten van de tempel gelegd en Christus het fundament van de Kerk en dezelfde handen zouden ze beide voltooien. Hij die de fundamenten heeft gelegd, zal de bovenste steen toebrengen, terwijl hij: 'Genade, genade, zij dezelve' zal roepen. Door genade worden de lidmaten van de strijdende kerk gered en God vertoont de rijkdom van Zijn genade in heerlijkheid in Christus Jezus in hen die al verheerlijkt zijn. Het laatste kind van God dat geroepen zal worden, is de laatste levende steen die de kantelen zal voltooien. God zal deze steen toebrengen met toeroepingen: Genade, genade zij dezelve, Zach. 4:7. Er is geen stem van menselijke verdienste, geen stem van zelfverheffing en ook geen stem van eigengerechtigheid en vrije wil in deze roep die wereldwijd zal klinken. Bij de maaltijd en het inwijdingsfeest zijn dezelfde klanken te horen. Deze woorden zijn voor ieder te begrijpen en er heerst geen onenigheid. God zal deze steen toebrengen met toeroepingen: 'Genade, genade zij dezelve!', Zach. 4:7. Ik zal nu spreken over het vijfde punt.

5. De reden van hun murmureren tegen de goede eigenaar van het huis

De reden was dat zij te rade gingen met vlees en bloed en raad zochten bij het vleeselijke verstand. Zonder enige twijfel druiste het gedrag van de eigenaar in tegen de gewoonten van alle beschaafde volken. Wat? Geen verschil maken tussen een man die twaalf uur werkt en hij die een uur werkt? Wat? Zal de ene man het werk doen en zal de andere zo geëerd worden dat hij eerst zijn loon ontvangt, terwijl hij nauwelijks aan het werk is gewend geraakt? Het loon van een hele dag is uitbetaald voor een uur werken en de arbeider gaat naar huis en naar de markt, terwijl wij, die het langst gewerkt hebben en het laatst betaald zijn, niet op de markt zullen zijn voor de anderen in bed liggen! 'Want ik acht, dat God ons, die de laatste apostelen zijn, ten toon heeft gesteld als tot de dood verwezen; want wij zijn een schouwspel geworden der wereld, en de engelen, en de mensen. Wij zijn dwazen om Christus' wil, maar gij zijt wijzen in Christus; wij zijn zwakken, maar gij sterken; gij zijt heerlijken, maar wij verachten', 1 Kor. 4:9-10. We zijn niet onkundig van deze wortel. Al deze dingen zijn naar de regels van het verstand en op deze punten wegen menselijke gewoonten en het verstand zwaar. De soevereine Uideler van alle genade hecht er echter geen waarde aan. 'Brengt ulieder twistzaak voor, zegt de HEERE; brengt uw vaste bewijsredenen bij, zegt de Koning van Jakob', Jes. 41:21. In de verdorven hartstochten van de mens zetelt ook zelfliefde. 'En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelfen', 2 Tim. 3:1-2. God heeft een wet gesteld tegen dit kwaad: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen', Matth. 19:19.

Als dat in deze gelijkenis zo was geweest, zou er niet gemurmureerd zijn over de penning, maar deze wet is zwak door het vlees, Rom. 8:3. De wet geeft ons niet de macht om dit kwaad te onderwerpen en daarom verzet het vlees zich tegen haar. Zelfs de beste mensen zijn bij tijden vervuld met een geest van wettische eigengerechtigheid en deze komt nooit alleen, maar gaat altijd gepaard met zelfliefde en zelfmedelijden. Onder invloed van deze gevoelens kijken we met een jaloez oog naar alles wat anderen ten goede komt, misgunnen we hun alle gunsten die zij ontvangen en zijn we zeer verbolgen als zij de goedheid des Heeren ervaren. 'Deze laatsten hebben maar een uur gearbeid, en gij hebt ze

ons gelijk gemaakt', Matth. 20:12.

Ik geloof dat er maar weinig kinderen Gods zijn die dit zuurdesem nog nooit hebben leren kennen. Als deze murmureerders op dat moment net zo waren geweest als Job, toen God met Zijn heerlijkheid de meest verborgen hoeken van zijn hart ontdekte, als zij zichzelf net als Job verfoeid hadden bij het zien daarvan en als ze berouw gehad hadden in stof en as, zouden ze ervaren hebben dat 'aan een hongerige ziel alle bitter zoet is', Spr. 27:7. Zondaren die zichzelf vernederen, zullen enige zoetheid vinden in hun eigen gerecht en niet jaloers zijn op het vijfmaal grotere gerecht van Benjamin.

Sommigen van Gods uitverkoren volk, zoals Jozef, Samuël en anderen, zijn beteugeld en in bedwang gehouden door de teugels van de goddelijke Voorzienigheid toen ze nog in hun natuurstaat waren.

Anderen, zoals Maria Magdalena, Manasse en Petrus, hebben een leven geleid met grote uitpattingen. Deze mensen zijn vol schuim en hun eigen gedaante kleeft hen aan. Als de overtuigingen en beschuldigingen van de Geest niet diep, zwaar en krachtig zijn, gaat het reinigende en ontledigende werk maar langzaam voort.

Als zo'n beruchte zondaar openbaar komt en binnen een uur met zijn penning wegloopt, begint het murmureren, zoals ook in het volgende geval. 'Zacheüs! haast u, en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven. En hij haastte zich en kwam af, en ontving Hem met blijdschap., ... En Zacheüs stond, en zeide tot de Heere: Zie, de helft van mijn goederen, Heere, geef ik de armen; en indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder', Luk. 19:5-6, 8.

Dit is 'alle losbandigheid' waartoe de genade van God de mens brengt. 'En Jezus zeide tot hem: Heden is dezen huize zaligheid geschied, nademaal ook deze een zoon van Abraham is. Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was', Luk. 19:9-10. Deze man ontving het heil in een ogenblik, terwijl hij er niet naar gezocht en gevraagd had en het niet verwacht had. We lezen van zijn vreugde. We zien dat de liefde van God in zijn hart kwam wonen, want de liefde voor het geld werd verdreven. Deze man ontving zijn penning onmiddellijk en wat was het gevolg hiervan? Wel, toen de anderen 'het zagen, murmureerden zij, zeggende: Hij is tot een zondige man ingegaan, om te herbergen', Luk. 19:7. Hier zien we dat de laatste in de ogen van de mensen het eerst wordt betaald en de anderen doen het werk dat ze gewend zijn: ze murmureren tegen de goede eigenaar van het huis.

Bovendien komt dit murmureren vaak openbaar in hen die ijverig arbeiden in het woord en in de leer, die op hun levenspad met veel verleidingen en vervolgingen te maken krijgen, die veel oefeningen hebben in hun ziel, die vaak gebonden zijn in de geest en moeilijk werk kunnen vinden, die de last van velen moeten dragen, omdat ze veel monden moeten voeden en die zelf vaak gebrek leiden. Daarom klagen ze: 'Deze laatsten hebben maar een uur gearbeid, en gij hebt ze ons gelijk gemaakt, die de last des daags en de hitte gedragen hebben', Matth. 20:12. 'Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden. En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zovelen als met Petrus gekomen waren, ontzetten zich, dat de gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd', Hand. 10:44-45. 'En toen Petrus opgegaan was naar Jeruzalem, twistten tegen hem degenen, die uit de besnijdenis waren, zeggende Gij zijt ingegaan tot mannen, die de voorhuid hebben, en hebt met hen gegeten. Maar Petrus, beginnende, verhaalde het hun vervolgens', Hand 11:2-4.

Het antwoord van Petrus stilte de murmurerende stemmen, maar niets dan de dood zal de oorzaak ervan wegnemen. Zij die de last en de hitte des daags gedragen hadden, wilden dat er plaats overbleef voor de goede werken die zij hadden gedaan, maar alle roem is uitgesloten. Zij die met Petrus twistten, schenen bevooroordeeld te zijn, zodat ze hun eigen volksgenoten beter achtten. Maar God zal genadig zijn, die Hij genadig zal zijn en alle hindernissen moeten wijken voor zijn soevereine wil.

We komen nu tot ons laatste punt.

6. Hij die het overeengekomen loon ontving, is niet benadeeld

Merk op dat er hier meer dan één arbeider was die klaagde en murmureerde. De woorden staan in het meervoud: 'En die ontvangen hebbende, murmureerden zij tegen de heer des huizes, zeggende: Deze laatsten hebben maar een uur gearbeid, en gij hebt ze ons gelijk gemaakt, die de last des daags en de hitte gedragen hebben', Matth. 20:11-12. Deze mensen schijnen zo vervuld te zijn met kwade reuk en haat dat ze zichzelf vergeten, want ze noemen de Zaligmaker niet bij een van Zijn namen of eigenschappen. Ze noemen Hem geen Meester, God of Heere, maar alleen Gij: 'Gij hebt ze ons gelijk gemaakt.'

Wie de eigenaar van het huis is, blijkt niet uit de woorden van de arbeiders, maar uit de woorden van de Heere Zelf. 'Doch Hij, antwoordende, zeide tot een van hen', Matth. 20:13. De Heere gaf geen antwoord aan alle klagers, maar aan één van hen. Hij was misschien wel de leider, de meest brutale en de meest geërgerde. Als Jona onder hen geweest was, zou het lot waarschijnlijk weer op hem gevallen zijn.

Deze man gebruikte geen naam, toen hij de Heere aansprak, maar de Heere geeft hem wel een naam. Hij noemt hem *vriend*: 'Vriend! ik doe u geen onrecht', Matth. 20:13. Moeten we nu aannemen dat de Heere, als Hij deze man vriend noemt, hiermee hetzelfde bedoelt als Judas, toen die de Zaligmaker alle voorspoed wenste en Hem kuste? Deze kus bleek het vreselijke teken te zijn waaraan Christus voor Zijn moordenaars te herkennen was! Toen Judas echter kwam met de woorden 'Gegroet Meester' en Hem kuste, wilde hij zijn heimelijke bedoeling verbergen en als een vriend beschouwd worden. Daarom gaf de Heere hem een naam – vriend - die paste bij datgene wat hij wilde voorwenden.

Dit is hier echter niet het geval. Deze arbeiders hadden hard gewerkt voor de Heere en in de wijngaard van de Heere en dat kunnen huichelaars, bedriegers en mensen die zich beter voordoen dan ze zijn niet. Zulke mensen kunnen de kerk binnendringen, maar ze zijn slechts dieven, rovers, wolven en beren zolang ze daar blijven. Ze kunnen niets anders dan zondaren verharderen, huichelaars overmoedig maken en Gods kinderen doen omkomen van de honger, omdat ze bedriegers en werkers der ongerechtigheid zijn.

Maar deze arbeiders verschillen heel duidelijk van zulke mensen. We lezen dat de hoorders die bij de weg, tussen de doornen en in de steenachtige grond gezaaid waren, allemaal afvallig werden. Zij die het langst staande bleven, verdroogden en verdorden toen de zon van de vervolging en de verzoeking heet werd.

Dit was echter niet gebeurd met deze arbeiders. Zij zeggen de Heere Zelf dat ze de last en de hitte van de dag verdragen hebben. Zij hebben ook vervolging en verzoeken verdragen, maar ze verdroogden en verdorden niet. Bovendien kenden deze mensen deze munt met haar beeld, haar opschrift en haar werkelijke waarde, terwijl huichelaars en bedriegers hier niets van weten. Er was geen rechtvaardige grond om te klagen, want het verging hun allemaal hetzelfde. Ze ontvingen allemaal een penning. Alle ergernis kwam voort uit een veronderstelling, want toen de arbeider die een uur gewerkt had, een penning kreeg, veronderstelden degenen die het eerst aan het werk waren gegaan dat zij meer zouden krijgen, maar dat gebeurde niet. Hieruit blijkt dat deze mannen *Gods echte vrienden* waren. Zij hadden het Evangelie der verzoening ontvangen, het Woord der waarheid, de verborgenheden van het koninkrijk en de genade van God waren hun toevertrouwd. De mensen aan wie deze schatten zijn toevertrouwd, moeten geen dienstknechten maar vrienden genoemd worden, want aan gebonden worden zulke dingen niet bekend gemaakt en toevertrouwd. 'Vriend! ik doe u geen onrecht.'

Toen de Heere voor de eerste keer uitgegaan was om arbeiders te huren, was hij, naar de gelijkenis, het met hen eens geworden voor een penning per dag Hij zond hen naar de wijngaard. Toen het tijd was om uit te betalen en het murmureren begon, vroeg Hij een van hen: 'Zijt gij niet met mij eens geworden voor één penning', Matth. 20:13.

Hieruit blijkt dat het een wederzijdse overeenkomst was. Deze *penning* wordt aan alle uitverkorenen beloofd. 'Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven' Ger. 31:33. 'En de eilanden zullen naar Zijn leer wachten' Jes. 42:4. Dit is het beloofde geloof en dit is de penning uit de gelijkenis van de Heere.

Ook het *beeld* van deze penning wordt hun beloofd: 'En de HEERE, uw God, zal uw hart besnijden, en het hart van uw zaad, om de HEERE, uw God, lief te hebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel, opdat gij leeft', Deuter. 30:6. Dit is het beeld van de penning, want het geloof dat door de liefde werkt, zal zeker echt zijn, maar al het andere geloof is als een onbetrouwbare munt.

Ook het *opschrift* wordt hun beloofd. Het opschrift luidt: 'Het geloof van Gods uitverkorenen'. Het moeilijkste werk van het geloof is het aangrijpen van de ware Wijnstok en het geloven en omhelzen van de liefde van God in Christus. De belofte luidt als volgt: 'Mijn uitverkorenen zullen het werk hunner handen verslijten' Jes. 65:22.

Deze dingen worden allemaal geopenbaard bij de bediening van het Woord door allen die het geloof in Christus Jezus prediken. Zij houden vol dat het zonder geloof onmogelijk is Gode te behagen en dat alle werken, met uitzondering van het werk des geloofs en de arbeid der liefde, afgewezen worden. Hun opdracht verleent hun het gezag om te stellen dat degene die niet gelooft, veroordeeld zal worden. Arme, ellendige zondaren die deze boodschap horen, ervan overtuigd zijn dat zij waar is en bij de poort der Wijsheid wachten op Zijn wet, zullen spoedig gesterkt en bemoedigd worden in het wachten op God. Door deze bemoedigingen worden ze het ermee eens dat de mens uit genade door Christus zalig wordt en stemmen zij daar hartelijk mee in. Zij hebben een vlezen arm beproefd en zijn het moe geworden om op die arme, verdorde stok te vertrouwen. Zielen die hier hartelijk mee instemmen, worden het eens voor een penning per dag en zij zouden de kleinste korrel geloof beschouwen als een kostbare juweel. Dit stelt de Heere voor en wordt in het Evangelie geopenbaard aan arme en behoeftige zondaren. Aan de andere kant wachten deze zondaren niet lang met het noemen van hun voorwaarden Ze zeggen vaak als ze de banden, de macht van het ongeloof en de vrees en verschrikking van een schuldig geweten voelen: 'O, dat ik maar kon geloven! O, als God mij het geloof geven wilde! Het zou me niet uitmaken hoe moeilijk ik het had of hoeveel ik moest lijden, als ik maar duidelijk kon zien dat ik deel heb aan Christus! O, als ik er maar volkomen van was overtuigd dat Hij mij heeft liefgehad en Zich voor mij overgegeven heeft!'

Deze bezwaren komen vaak over de lippen van zondaren die zichzelf verloren en verdoemd achten en waken bij de poorten van de Wijsheid. De almachtige Heere van het huis is niet onkundig van deze geloften en beloften, zoals blijkt uit Jeremia 2:20 Hier zien we wat naar mijn mening *deze wederzijdse overeenkomst is*. Zoals de dood in al haar betekenis de grootste vijand van de zondaar is, omdat ze zowel de vloek en de toorn van God als het eeuwige oordeel omvat, zo is het leven de grootste zegen voor de zondaar en dit leven is in het geloof.

Wij ontvangen het uit de volheid van de levende Zaligmaker door de werking van de Geest des levens. *Het leven dat uit God is, is het wezen van het geloof*, want al het geloof dat geen werken heeft en niets doet, is dood, Jak. 2:26. Zonder de Heilige Geest is er geen geloof, hoop en liefde en het leven uit de Heilige Geest is een leven in geloof, hoop en liefde. Dit wordt duidelijk gezegd in het Book of Common Prayer; het Algemeen Gebedenboek. Daarin wordt een oprecht geloof omschreven als '*een geloof in Gods genade door Christus, dat gepaard gaat met een dankbaar gedenken van Zijn dood en een leven in liefde met alle mensen.*' Dit is de penning.

Het Book of Common Prayer noemt ook *de liefde*, die het beeld is. En als we een ander gedeelte uit dit boek noemen, zullen we het *opschrift* ook terugvinden. '*Ik geloof in God de Heilige Geest, Die mij en het hele uitverkoren volk van*

God geheilgd heeft. De heiligmaking vindt altijd plaats door het geloof, de heerlijkmaking door de liefde. Christus heeft Zijn volk met Zijn eigen bloed geheilgd en het geloof reinigt het hart met dit bloed. De offerande van de heiligen is aangenaam bij God, omdat ze geheilgd is door de Heilige Geest en wij ontvangen de belofte van de Geest door het geloof. Onze heerlijkmaking bestaat voornamelijk in de liefde: ‘Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde’, Ef. 1:4. Dit is onze heiligheid en onze heerlijkmaking voor God in de hemel.

Alle gelovigen kennen iets van dit leven en de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Dit is zijn dagelijks loon. Ik ben er vast van overtuigd dat deze penning hem een stukje brood verschaft, dat zijn ziel voedt aan de vooravond van iedere moeilijke dag die Gods kinderen moeten doormaken. Soms vindt dit plaats tijdens de gemeenschap der heiligen, soms onder het Woord, soms in het gebed. Op andere momenten wordt hij versterkt omdat hij beloften hijgt, omdat Gods voorzienigheid hem gunstig is, omdat hij geholpen wordt in verzoeken en bevrijd wordt uit moeiten. Ik geloof ook niet dat één van deze murmurerende arbeiders het geloof of het leven van het geloof miste, maar dat de betaling die zo kort geleden had plaatsgevonden, hen ergerde. Ieder van hen ontving een penning, dat is het geloof, en het eeuwige leven is het deel van hem die in Christus gelooft. Hieruit blijkt duidelijk dat ze alles hadden gekregen wat de Heere had beloofd, waarover zij murmureerden en wat zij overeen waren gekomen. Daarom werd hun geen onrecht gedaan: ‘Vriend! ik doe u geen onrecht’, Matth. 20:13. Er werd ook niet gemurmureerd vanwege die penning, want die had iedereen ontvangen. Ik denk dat de belangrijkste reden van het murmureren het beeld en het opschrift waren. Als ik openbaar mag maken en mag onthullen wat ik denk, was het volgende de oorzaak van hun klagen. Sommige van deze arbeiders waren predikanten en die zijn vaak arm van geest en gevoelen een grote begeerte dat er in het werk des Heeren onder hun prediking zielen die in de banden verkeren in de ruimte gebracht en uitgeleid worden. Dit wekt gemakkelijk jaloezie op, ‘opdat ik niet enigszins, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde’, 1 Kor 9-27. Als sommige mensen hebben gezien dat een ellendige ziel op zeer heerlijke wijze is verlost en van mening waren dat hij schoon en nuttig zou worden in de bediening of tenminste een sierlijke pilaar zou worden in het huis van God en deze mens van wie zij op dat moment zulke aangename verwachtingen koesterden, als het ware in de eerste liefde door de dood is weggenomen, is dit geen kleine beproeving voor de heiligen en de arbeiders, vooral als er veel vervolgers zijn. Zo was het ook toen Stefanus ter dood werd gebracht en stierf met de penning in zijn hand. De Kerk kende zijn waarde en het verlies was groot. Vrome mannen droegen hem ten grave en beweenden hem zeer.

Het tijdstip van uitbetaling

Het is een waarheid die opgesloten ligt in het Woord van God dat de dagarbeiders iedere avond als het werk van de dag was gedaan, betaald moesten worden. Het is even waar dat alle gelovigen iedere dag en al hun dagen moeten leven uit het geloof in de Zoon van God. Dat de arbeiders van de Heere *hun penning aan de avond van de natuurlijke dag ontvangen*, lijkt hier echter niet vanzelfsprekend te zijn. Er zijn verborgenheden in de wijngaard van de Heere, die ‘de verborgenheden van het Koninkrijk’ genoemd worden. Gods kinderen worden geroepen tot dit wonderlijke werk en er is ook een verborgenheid in hun loon en in de zeven dagen van de week.

a. ‘Gelijk een herder zijn kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden zijner verspreide schapen is, also zal Ik Mijn schapen opzoeken; en Ik zal ze redden uit al de plaatsen, waarhenen zij verstrooid zijn, ten dage der wolk en der donkerheid’, Ezech. 34:12. Deze dagen worden somber en bewolkt genoemd, vanwege de vele wolken die hangen boven het hoofd van arme zondaren die zichzelf verloren achten. Hun overtredingen zijn als een nevel, hun zonden hangen als een zwarte wolk boven hun hoofd. ‘Hij houdt het vlakke Zijns troons vast; Hij spreidt Zijn wolk daarover’, Job. 26:9. Het gebed schijnt niet door deze wolk heen te kunnen dringen tot grote droefheid van de zoekende ziel. Deze arme, blinde mensen vallen vaak in slechte handen. Net als de verloren zoon gaan zij naar de burgers van dat land, die Petrus aanduidt als ‘waterloze fonteinen, wolken van een draaiwind gedreven’, 2 Petr. 2:17 en deze mensen maken hun ellende alleen maar groter. Er zijn maar weinig van Gods kinderen die tijdens dit vergaderende werk geen dagen der wolken en der donkerheid kennen, ook zijn ze niet ongevoelig en zijn hun zielenweeën smartelijk. Zielen moeten ziek worden van de wereld, van de mensen, ziek van de zonde en van zichzelf voor ze tot Christus vergaderd en met Hem verenigd kunnen worden. Aan het eind van deze bewolkte dag ontvangen zij de penning. Christus verlicht de ziel en maakt ‘de duisternis voor hun aangezicht ten licht, en het kromme tot recht’, Jes. 42:16.

b. Dat doet de volgende dag lichten en dat kunnen we één van de beste dagen noemen die we ooit kenden. Vaak is dit echter als de reis van de twee discipelen naar Emmaüs en zien we dit pas als deze dag al voorbij is. ‘En Hij zeide tot de discipelen. Er zullen dagen komen, wanneer gij zult begeren een der dagen van de Zoon des mensen te zien, en gij zult die niet zien’, Luk. 17:22. Dit is een dag der wolk en der donkerheid en dit is één van de dagen van de Zoon des mensen. Een dag die we zeer zouden moeten begeren en toch wordt deze dag niet als zodanig herkend. Ze zien niet dat dit zo’n dag is, hoewel ze er erg naar verlangen.

c. Er is een dag van tegenspoed: ‘Ten dage des tegenspoeds, zie toe’, Pred. 7:14. Dit is een dag van moeite, als de satan en het verderf allen voor zich gewonnen schijnen te hebben, als de Zon der gerechtigheid niet verschijnt en als de ziel die de zoetheid van Christus heeft gesmaakt, des te meer wordt gekweld door het gemis van Hem. Zo was het ook bij de discipelen na de opstanding van de Heere Jezus. Hij bracht hun voorbijgaande bezoeken en voor ze echt

naar Hem konden kijken, was Hij weer verdwenen Toen de dag van het Pinksterfeest was gekomen, was het echter niet meer als voorheen. Zo zal het ook met ons zijn als de dag der tegenspoed voorbij is.

d. De vierde dag komt en die mogen we 'de dag van de bruiloftsfeest' noemen. Dan mag de ziel Christus helderder zien en met meer vreugde omhelzen. 'Gaat uit, en aanschouwt, gij, dochteren van Sion! de koning Salomo, met de kroon, waarmede Hem Zijn moeder kroonde op de dag Zijner bruiloft, en op de dag der vreugde Zijns harten', Hoogl. 3:11. In deze tekst wordt vermeld hoe de zondaar uitgaat uit de gevangenis van duisternis, banden en ontrouw, hoe hij een helder zicht krijgt op Christus en hoe de ziel Hem huwt. Dit is de dag van onze bruiloft en het is een vreugdevolle dag 'Geniet het goede ten dage des voorspoeds', Pred. 7:14. Deze heerlijke dag wordt in de Schrift vaak in één adem genoemd met 'de stem der vrolijkheid en de stem der blijdschap, de stem des bruidegoms en de stem der bruid' Jer. 33:11.

Maar hoe lang deze vreugdevolle dagen ook duren, de zon zal er eens over ondergaan. 'Maar indien de mens veel jaren heeft, en verblijdt zich in die allen, zo laat hem ook gedenken aan de dagen der duisternis, want die zullen veel zijn', Pred. 11:8. Geestelijke verlatenheid is niet ongewoon voor Gods kinderen. Vaak verbergt de Heere Zijn aangezicht en neemt Hij het licht van Zijn aangezicht weg. Op zulke momenten kan Gods kind het niet geloven. Hij ziet de bewijzen en de tekenen van Gods liefde niet. Deze dag der duisternis zal echter niet altijd aanhouden: ze heeft een avond net als alle andere dagen: 'De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht' Jes. 21:12. Strikt genomen is deze troosteloze en sombere tijd 'noch dag, noch nacht; en het zal geschieden, ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen', Zach. 14:7. Deze wonderlijke tijd is geen dag voor ons, want de oude sluier heeft de Zon der Gerechtigheid verduisterd. Het is echter ook geen nacht in de ergste zin van het woord, omdat we onszelf en onze gebreken, onze verdorven hartstochten en hun walgelijkheid kunnen zien. Ook kunnen we zien dat de Heere Zich heeft teruggetrokken en is weggegaan. We kunnen zien hoe ellendig we zijn, als we alleen gelaten worden, zodat we het aangezicht van de Koning niet zien. Ook zijn we niet zonder bakens gedurende deze bewolkte dag. Wie is er onder ulieden, die de HEERE vreest, die naar de stem Zijns Knechts hoort? Als hij in de duisternissen wandelt, en geen licht heeft, dat hij betrouwe op de Naam des HEEREN, en steune op zijn God' Jes. 50:10. In deze donkere dagen moeten we niet alleen op God betrouwen en steunen, maar Hem ook ernstig zoeken in de weg van het gebed en van alle andere middelen die daartoe zijn verordineerd. Zoek Hem 'Die het Zevengesternte en de Orion maakt, en de doodsschaduw in de morgenstond verandert', Amos 5:8.

Uit deze gedeelten blijkt dat er dagen der wolken en der donkerheid zijn en tijden van geestelijke verlatenheid. Deze dagen zullen vaak terugkeren. De wijze man zegt: 'Laat hem ook gedenken aan de dagen der duisternis, want die zullen veel zijn', Pred. 11:8.

Er zijn dagen der benauwdheid. Die zullen ook terugkomen: 'En roept Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren', Ps. 50:15. Hiernaar verwijst David als hij zegt: 'De HEERE verhore u in de dag der benauwdheid; de Naam van de God Jakobs zette u in een hoog vertrek. Hij zende u hulp uit het heiligdom, en ondersteune u uit Sion', Ps. 20:2-3.

Er zijn dagen van gevangenschap, waarin de ziel besloten is en niet kan uitkomen, Ps. 88:9. David zegt: 'Voer mijn ziel uit de gevangenis, om Uw Naam te loven', Ps. 142:8.

Er zijn ook dagen van vasten: 'Kunnen ook de bruiloftskinderen vasten, terwijl de Bruidegom bij hen is? Zo lange tijd zij de Bruidegom bij zich hebben, kunnen zij niet vasten. Maar de dagen zullen komen, wanneer de Bruidegom van hen zal weggenomen zijn, en alsdan zullen zij vasten in dezelve dagen', Mark. 2:19-20. Dit zijn dagen van hard werken, dagen waarin de hitte en de last gedragen worden. Gewoonlijk wordt aan verleiding, verdorvenheid en de toorn van vijanden in deze dagen de vrije teugel gelaten. Al deze tegenstanders kunnen het hen heet genoeg maken. Hieronder is de ziel vermoeid en neergebogen, verlaten van haar beste Vriend en moet zij strijden met haar eigen opstandigheid, vijandschap en ongeloof. In deze dagen mogen zij niet eten. De Bruidegom is weggenomen en de bruiloftskinderen zullen vasten, dat heeft de Heere Zelf gezegd.

Het komt mij voor *dat de rentmeester aan het eind van deze dagen geroepen zal worden om de arbeiders te betalen en niet op de avond van gewone dagen, want op zulke tijdstippen zullen we onze penning niet ontvangen.*

Als we het onderzoeken, zullen we bovendien merken dat deze penning, haar beeld en opschrift beloofd worden aan hen die arbeiden en zwoegen in deze dagen van donkerheid, van benauwdheid, van tegenspoed en van vasten, want de beloften luiden als volgt: 'Die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben', Joh. 8:12. Dit is de dag der duisternis. Hij zal echter niet in het donker blijven, maar het licht des levens hebben.

Hier wordt beloofd dat de penning aan het eind van deze dag der donkerheid betaald zal worden. Ook lezen we: 'Geniet het goede ten dage des voorspoeds, maar ten dage des tegenspoeds, zie toe; want God maakt ook de een tegenover de ander', Pred. 7:14. Dit is de dag der tegenspoed, waarin het hart zijn eigen bitterheid leren kennen.

Aan het eind van deze dag zal de penning betaald worden. Dat zal de dag des voorspoeds doen komen, waarin geen vreemde zich met onze blijdschap zal vermengen, Spr. 14:10. De wijze man zegt: 'God maakt ook de een tegenover de ander' Hieruit blijkt dat de dag des tegenspoeds zeker zal komen en dat we de penning zeker zullen ontvangen.

Bovendien zal aan het eind van deze dag der benauwdheid de penning betaald worden: 'En roept Mij aan in de dag der

benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren', Ps. 50:15. Deze bevrijding is onze redding uit benauwdheid: 'Alzo zegt de HEERE: In de tijd des welbehagens heb Ik U verhoord, en ten dage des heils heb Ik U geholpen', Jes. 49:8. Met dit heil zullen we ook de penning ontvangen en als we die ontvangen hebben, zullen we iets kunnen kopen. 'Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren', zegt God. Nu, zonder geloof en liefde, kan God geen heerlijkheid van ons ontvangen.

Er zijn ook dagen van treuren, als de ziel niet alleen donker is, maar ook dood, dor, onvruchtbaar, arm, twijfelachtig, zonder geestelijke werkzaamheden, koud en zorgeloos. Toch ziet ze dat alles verkeerd is, dat zelfs haar beste werken schijnbaar achteruit gaan. Er is geen vurige liefde, geen leven, geen kracht. De ziel is gebonden en er is ook geen vrijheid om te spreken. Er is slechts neerslachtigheid en de ziel gaat de ganse dag in het zwart, Ps. 38:7.

Aan het eind van de dag zal ze echter de penning ontvangen: 'Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden', Matth. 5:4. 'Uw zon zal niet meer ondergaan, en uw maan zal haar licht niet intrekken; want de HEERE zal u tot een eeuwig licht wezen, en de dagen uwer treuring zullen een einde nemen', Jes. 60:20. Aan het eind van deze dagen van treuring zal God hun als de zon licht en warmte schenken. Onder dit licht en deze warmte zullen geloof en liefde levendig worden en zal de ziel op zoete wijze met beide verrijkt worden

Ook aan het eind van vastendagen zal de beloofde penning ontvangen worden. 'Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden', Matth. 5:6. Ook lezen we: 'En het zal te dien dage geschieden, dat er met een grote bazuin geblazen zal worden; dan zullen die komen, die in het land van Assur verloren zijn', Jes. 27:13.

Mijn lezer, we hebben gekeken naar deze dagen en gezien wat ze waren en dat de beloofde penning op de avond van deze dagen betaald zal worden. Omdat deze dagen verschillend zijn, is het loon ook verschillend. Zo lezen we dat er na duisternis licht zal komen, na benauwdheid bevrijding, na treuren troost, na tegenspoed voorspoed en na vasten een feestmaal. Toch is deze penning hetzelfde. Hoe deze dagen ook eindigen, of dat nu is in bevrijding, in het licht van Gods aangezicht, in voorspoed, in troost, in overvloed, in vreugde of in vernieuwd leven, het geloof schenkt al deze dingen, aanschouwt ze, past ze toe en wordt ermee verzadigd, want God vult ons met vreugde en vrede in het geloof. Bovendien zijn al deze verlossingen, bevrijdingen, troost, levendmakingen, vernieuwingen en verkwikkingen bedoeld, om de ziel te voeden, te onderhouden, te verrijken en overvloedig te spijzen. Zonder geloof kan er echter geen voedsel of verkwikking zijn, want de rechtvaardige zal uit zijn geloof leven en dat geloof is de penning.

Er is een dag die Paulus *de gevaarlijkste dag van alle dagen noemt*. Deze dag zal gevaarlijker en moeilijker zijn dan alle andere dingen waarvan ik tot nu toe kennis heb genomen. We zouden haar de 'dag der vurige beproeving' kunnen noemen. Paulus zegt: 'Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe. Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. En indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen; eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven', 1 Kor. 3:10-13.

Dit is een dag waarop het werk van ieder mens verklaard en openbaar gemaakt zal worden. Wat voor dag dit ook is, in deze dag zal het werk van ieder mens geopenbaard worden door het vuur en dit vuur zal beproeven hoe het werk van ieder mens is. Er is één fundament en er kan geen ander gelegd worden. Er worden echter verschillende bouwstoffen genoemd en ze passen slecht bij elkaar: goud en hout, zilver en hooi, kostelijke stenen en stoppelen.

Sommige mensen denken dat hiermee verschillende leerstellingen bedoeld worden; goud, zilver en kostelijke stenen zijn de gezonde woorden der waarheid, maar hout, hooi en stoppelen wijzen op 'verscheidene en vreemde leringen', Hebr. 13:9. Het woord gebouw leidt ons echter tot de bedoeling van de apostel, want hij begint als volgt met dit onderwerp: 'Want wij zijn Gods medearbeiders; Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij', 1 Kor. 3:9. Dit wijst erop dat 'Gods gebouw' staat voor *de Kerk* en niet voor leerstellingen en dat geen woorden maar *Gods kinderen* de bouwstoffen vormen. Bovendien is ieder geloofsartikel, iedere belofte en iedere waarheid in Christus, het Fundament, ja en amen Hij is het Middelpunt en de Hoofdzaak van alle Goddelijke openbaring, de Schriften getuigen van Hem. Dat betekent dat we de volle raad van God verkondigen als we Christus preken in al Zijn volheid en spreken over Zijn ambten, Zijn beloften en Zijn volbrachte werken, want Christus is alles en in allen, Kol. 3:11.

God heeft Sion gegrond, opdat de bedrukten Zijns volks een toevlucht daarin hebben zouden, Jes. 14:32. Het Fundament is er tot een toevlucht voor zondaren. 'Op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen', Matth. 16:18.

Zonder twijfel zullen in de dagen van vurige beproeving die over Gods kinderen komen zullen, ook *het hooi en de stoppelen van een valse leer verbrand en vernietigd worden*. Er is namelijk geen leugen of verderfelijke ketterij die de oude slang ooit heeft uitgebroed, of de addergebroedsels zullen die later opnieuw verkondigen. Satans nakomelingen zullen het zeker eens zijn met zijn uitspraken. Zij zullen gaan tot het geslacht van hun vaders en in de buitenste duisternis zal hun duidelijk worden wat ze in het licht nooit wilden zien.

Hieruit blijkt duidelijk dat met deze verschillende bouwstoffen verschillende belijders worden bedoeld en geen verschillende leerstellingen.

Er is niets gebruikelijker in de Schrift dan dat gelovigen en hun geloof 'goud' worden genoemd: 'Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden', Openb. 3:18. 'Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat, ...', 1 Petr. 1:7. Ook lezen we: 'Ik zal maken, dat een man dierbaarder zal zijn dan dicht goud, en een mens dan fijn goud van Ofir', Jes. 13:12.

Verder staat er in Zacharia: 'En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft', Zach. 13:9. Onder het goud en zilver waar de apostel over spreekt, moeten we de *gereinigde gelovigen* verstaan en niets anders. Dit blijkt duidelijk uit andere woorden van dezelfde apostel. Hij zegt: 'Doch in een groot huis zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden vaten; en sommige ter ere, maar sommige ter onere. Indien dan iemand zichzelf van deze reinigt, die zal een vat zijn ter ere, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren, tot alle goed werk toebereid', 2 Tim. 2:20-21. Dit is het uitgelezen goud en zilver waar Paulus over spreekt en dat hij 'vaten der ere' noemt. Er zijn ook minder mooie vaten, die hij aanduidt als 'houten en aarden vaten'. Dit zijn vaten ter onere, waarvan de mens zich moet reinigen.

Er zijn nog andere uitgelezen materialen die geschikt zijn voor dit fundament. Dit zijn 'kostelijke stenen' die uit de aarde zijn gehakt en geslepen en gepolijst zijn door de slaande hand van God en die doorzichtig en fonkelend zijn gemaakt door de Geest der genade. Deze versieren de kroon van de Vredevorst: 'En gij zult een sierlijke kroon zijn in de hand des HEEREN, en een koninklijke hoed in de hand uws Gods', Jes. 62:3. Ook lezen we: 'En de HEERE, hun God, zal ze te dien dage behouden, als zijnde de kudde Zijns volks; want gekroonde stenen zullen in Zijn land, als een banier, opgericht worden', Zach. 9:16. 'En zij zullen, zegt de HEERE der heirscharen, te dien dage, als Ik Mijn aller-dierbaarste juwelen afzonderen zal, Mij een eigendom zijn', Mal. 3:17. Hier zien we de uitgelezen materialen waarover de apostel spreekt, namelijk goud, zilver en kostelijke stenen. Deze zijn zeer geschikt voor een uitnemend en kostelijk fundament zoals Christus.

De andere bouwstoffen zijn huichelaars, die gepleisterd en wit gekalkt zijn, opgebouwd zijn in het vlees, gevoed met aanmatiging en omhangen met huichelachtige liefde. Deze mensen noemt Paulus *'hout'*. Het zijn houten vaten en vaten ter onere, omdat het kwade bomen zijn, die door de Heere dor hout genoemd worden, Luk. 23:31. Toen de toorn van God in volle hevigheid over de Joden werd uitgestort, werd de brandstapel van de stad Jeruzalem gemaakt van dit dorre hout: 'Want Tofeth is van gisteren bereid; ja, hij is ook voor de koning bereid; Hij heeft hem diep en wijd gemaakt, het vuur en hout van zijn brandstapel is veel; de adem des HEEREN zal hem aansteken als een zwavelstroom', Jes. 30:33. Dit lezen we over de houten bouwstoffen, die door Paulus houten vaten en vaten ter onere worden genoemd, omdat ze kwade en dorre bomen zijn, die het leven missen en geen vruchten dragen en daarom in tweeërlei opzicht dood zijn.

De onbelangrijke en nutteloze bouwstoffen die de apostel aanduidt als *hooi*, zijn mensen die schijnbaar groen en fris zijn, maar wier belijdenis verdort en verdroogt als er verdrukking en vervolging komt, omdat ze geen wortel hebben in Christus waardoor ze van Hem geestelijk water kunnen ontvangen. 'Laat hen beschaamd en achterwaarts gedreven worden, allen die Sion haten. Laat hen worden als gras op de daken, hetwelk verdort, eer men het uittrekt; waarmee de maaier zijn hand niet vult, noch de garvenbinder zijn arm', Ps. 129:5-7. Dit is het einde van het hooi.

Een ander materiaal dat slecht en verachtelijk is, wordt aangeduid als *'stoppelen'*. Deze stoppelen blijven over op het oogstveld nadat de tarwe is geoogst, opgebonden, gewand en vergaderd in de schuur. Toen Christus Zijn discipelen uit de Joden vergaderd had, vergeleek Hij de Joden met stoppelen: 'Want ziet, die dag komt, brandende als een oven, dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de HEERE der heirscharen, Die hun noch wortel, noch tak laten zal', Mal. 4:1.

Dit zijn de verachtelijke materialen waarover Paulus spreekt, *die de dag der verdrukking aan het licht zal brengen en openbaren*. Voor het gezonde verstand is het duidelijk dat hout, hooi en stoppelen het vuur niet zo kunnen doorstaan als goud, zilver en stenen. Er is ook niets in ons, arme, zwakke, zondige zondaren dat de vurige beproeving kan doorstaan, maar als het onvergankelijke zaad van de goddelijke genade en de krachtige Geest Gods in de mens gevonden worden, is er niets te moeilijk voor de Heere of voor hen die op de Heere betrouwen.

Paulus zegt: 'Eens iegelijke werk zal openbaar worden', 1 Kor. 3:13. De vruchten van de arbeid van iedere dienaar, het werk van ieder kind van God, zijn gehoorzaamheid en zijn vruchten en het werk in hem waarop hij rust, zijn zielsarbeid, zijn vrees, zijn bekering, zijn liefde, zijn hoop en zijn geloof, of een tijdelijk, historisch, wondergeloof, tijdgeloof, voorgewend en aanmatigend geloof, óf wat geen oprecht geloof is, zal niet in stand blijven. Ik weet zeker dat alles wat in de gelovige niet krachtadig verzegeld is met het zegel van de hemel en die niet verzegeld is tot de dag der verlossing, moet verdorren, vergaan en verteren in deze tijd waarin alles wordt openbaar gemaakt, Openb. 9:4.

De dag waarin de werken van de mens verklaard zullen worden, wijst op de tijd waarin deze beproeving komen zal. Deze tijd is bekend bij God, maar niet bij ons, zoals geen van de apostelen wist van de tijd van de ondergang van Jeruzalem. Het vuur dat het werk van ieder mens zal beproeven, is niet altijd één en dezelfde beproeving, maar het is een smeltkroes der ellende die Gods volk moet beproeven en moet openbaar maken wie Gods kind is en wie niet. De vervolging van Saul was een vurige beproeving voor David, maar hij kwam eruit tevoorschijn met de gewisse weldadigheden van God in zijn hart en een koninklijke kroon op zijn hoofd. De ernstige verzoeking waarmee de satan Petrus bezocht, diende tot zijn beproeving. De genadige blik van de Zaligmaker zocht hem op en gaf hem een geloof

dat kostelijker is dan goud. Het offeren van Izak was een beproeving voor Abraham. Deze eindigde echter in een dubbele zegen voor zijn ziel en hemelse lofprijzing vanwege zijn geloof. Vervolging en verzoeking vormden de brandende zon die de aren die zo snel opkwamen op de akker van degenen die tussen de stenen en onder de doornen bezaaid waren, deden verdorren. Soms houdt deze vurige beproeving in dat wij tot den bloede toe tegenstaan, dat wij vallen ‘door het zwaard en door vlam, door gevangenis en door beroving.’ De profeet zegt echter: ‘Als zij nu zullen vallen, zullen zij met een kleine hulp geholpen worden. En van de leraars zullen er sommigen vallen, om hen te louteren en te reinigen, en wit te maken’, Dan. 11:33-35.

De oorlog waarbij we betrokken zijn en die God heeft uitgeroepen, komt voort uit de onverzoenlijke vijandschap tussen de twee zaden. Deze vijandschap komt openbaar door de twee heel verschillende branden die uitbreken in elk legerkamp en die tot in alle eeuwigheid niet geblust zullen worden. Dit is voorzeggd in de oude profetie: ‘Toen de ganse strijd dergenen die streden, met gedruis geschiedde, en de klederen in het bloed gewenteld en verbrand werden, tot een voedsel des vuurs. Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven’, Jes. 9:4-5. Deze brand woedde in de oude dagen en David klaagde hierover: ‘Ten ware de HEERE Die bij ons geweest is, als de mensen tegen ons opstonden; toen zouden zij ons levend verslonden hebben, als hun toorn tegen ons ontstak’, Ps. 124:2-3. Dit vuur woedde echter nooit zo hevig als het deed vanwege het heilig kind Jezus. Het begon te roken in de dagen van Zijn vlees, zoals Hij Zelf zegt: ‘Meent gij, dat Ik gekomen ben, om vrede te geven op de aarde? Neen, zeg Ik u, maar veeleer verdeeldheid’, Luk. 12:51. ‘Ik ben gekomen, om vuur op de aarde te werpen; en wat wil Ik, indien het alrede ontstoken is?’, Luk. 12:49. De toorn en de woede van de satan brandden tegen Christus en Zijn discipelen. Toen de apostelen met de Heilige Geest en met vuur gedoopt werden, werd een zeer heilige vlam in hen ontstoken. Toen begon de strijd hevig te worden, zoals de profeet zegt dat de strijd met brand en met een voedsel des vuurs geschiedde, Jes. 9:5. Onder dit voedsel des vuurs moeten wij zondaars verstaan die in toorn en woede zijn ontstoken en Gods kinderen vervolgen. God noemt hen ‘rokende vuurbranden’, Jes. 7:4. Dit is het voedsel des vuurs. Dit zijn de vuurbranden die roken tegen de erfenis des Heeren. Zij die God dienen, worden ‘een vlamvend vuur’ genoemd, Ps. 104:4, omdat de Geest des oordeels en der uitbranding in hen is.

Deze twee vuren zullen nooit gedooft worden: de verschrikkingen van de hel kunnen de toorn en de woede van de vijanden van Christus niet te niet doen en vele wateren zullen de liefde niet kunnen uitblussen en de rivieren zouden haar niet kunnen verdrinken, Hoogl. 8:7. We weten dat goud het vuur verdragen kan. Johannes zegt ons *dat het geloof uit God geboren is en de wereld overwint*. En dat leven noch dood ons zullen kunnen scheiden van de liefde van God die in Christus Jezus is. Ook wordt ons meegedeeld dat het voornemen Gods naar de verkiezing vast is, niet uit de werken maar uit de Roepende is, Rom. 9:11.

Als wat God hier zegt, waar is, *kan al het zaad zeker zijn van de penning, het beeld en het opschrift*. Ook is Gods kinderen beloofd dat aan het eind van deze dag van beproeving, waarin zij bedroefd zijn door menigerlei verdrukkingen, ‘de beproeving huns geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden zal worden te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus’, 1 Petr. 1:7.

Waar deze penning ontvangen wordt, *zal dit openbaar komen door het leven en de oefeningen daarvan*.

Ten eerste. *Als het geloof werkzaam is, zullen het beeld en het opschrift met des te meer luister schijnen*. Zolang dit duurt, genieten Gods kinderen betere dagen. We zullen deze dagen *heilige dagen* noemen, want dat zijn ze in de ware zin van het woord. De Schrift noemt ze: *de dagen van de Zoon de mensen, dagen van onze ondertrouw, dagen van onze bruiloft, dagen van voorspoed, dagen van heil, goede dagen, feestdagen of dagen van feestvreugde en dagen van het Jubeljaar*. Moge God deze dagen vermeerderen en verlengen, dat ze nooit weinig in getal zijn of kort, want in deze dagen zullen geen dienstwerk en dode werken gedaan worden!

Als een arme zondaar die zichzelf verloren acht, deze dingen met veel moeite te weten is gekomen, wil hij waarschijnlijk ook weten hoe iemand die overtuigd is van de zonde van zijn ongeloof en die zucht in de banden van dit ongeloof, deze penning het best kan verkrijgen: ‘Want Ik zal u uit de heidenen halen, en zal u uit al de landen vergaderen; en Ik zal u in uw land brengen. Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen. En Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezend hart geven. En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen’, Ezech. 36:24-27. Hier belooft God om rein water op ons te sprengen. Dat reine water is de Heilige Geest en Zijn genade. Dan zullen we rein worden van al onze onreinheden en al onze afgoden. De verzoening van Christus is onze reiniging van de zonde. De Heilige Geest maakt ons de kracht van dit bloed bekend, getuigt van Christus en werkt in de ziel het geloof, zodat we in Hem geloven. Dit geloof reinigt het hart. Dit blijkt duidelijk, want Christus zegt: ‘Indien gij niet gelooft dat Ik Die ben, gij zult in uw zonden sterven’, Joh. 8:24.

Dit is ook een belofte dat we van al onze afgoden gereinigd zullen worden. Mozes noemt dit: ‘Uw hart besnijden om de HEERE, uw God, lief te hebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel, opdat gij leeft’, Deuter. 30:6. Deze besnijdenis is niets anders dan het reinigen van het geweten van de zonde. Dit wordt ook wel aangeduid als ‘de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus’, Kol. 2:11. De uitstorting van

Gods liefde in het hart wordt beschreven als het ‘aandoen van de liefde’, Kol. 3:14. Deze twee dingen voltooien onze besnijdenis, opdat we veel lief zouden hebben, omdat ons veel vergeven is, Luk. 7:47. Niets dan de verzoenende liefde van God zal ons ooit reinigen van onze geliefde afgoden. Dit is hetzelfde als wat we lezen in Jeremia 31:33. ‘Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven.’ Dit is niets anders dan geloof en liefde. Hier ziet mijn lezer wat er wordt beloofd aan arme zondaren die hun zonden gevoelen.

Over de weg om dit te verkrijgen, lezen we in hetzelfde hoofdstuk: ‘Alzo zegt de Heere HEERE: Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israels verzocht worden, dat Ik het hun doe’, Ezech. 36:37. Als de Geest een zondaar levend maakt en hem zijn nood doet gevoelen, moet hij zijn smeekbede bij God bekend maken. De belofte van God spoort hem ertoe aan om dit te doen: ‘En roept Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren’, Ps. 50:15.

In de tweede plaats *moeten de arbeiders om deze penning te verkrijgen naar de wijngaard gaan.*

Dat wil zeggen: ze moeten de markt of de wereld verlaten en gaan naar plaatsen waar God wordt aangebeden en waar het Evangelie wordt gepreekt, want deze penning werd betaald in de wijngaard en niet in de wereld. Niet de treurenden van deze wereld, maar de treurenden *in Sion* zullen vertroost worden. Ook zijn het niet de arbeiders van deze wereld, maar de arbeiders *in de wijngaard* die het geld van de Heere ontvangen. We moeten om deze penning bidden en haar verwachten, want er staat geschreven: ‘Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld; en de eilanden zullen naar Zijn leer wachten’, Jes. 42:4. Deze twee dingen zegt de Heere: *Hij zal erom gebeden worden om dit voor hen te doen en de eilanden zullen naar Zijn leer wachten.* De zondaar die zijn ellende gevoelt, moet acht slaan op het woord dat er wordt gesproken, want ‘het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods’, Rom. 10:17.

Dat is de penning die de opmerkelijke luisteraar wordt voorgesteld. God zal niet toelaten dat de ziel die haar nood voelt en vurig uitzielt naar en vol hoop en verwachting wacht op de vervulling van de belofte aan de wanhoop overgegeven wordt, hoewel zij veel teleurstellingen en ontmoedigingen ontmoet, die vaak haar vrees doen groeien en haar met schrik vervullen. Hij schenkt deze ziel wat verlichting, zodat ze moed kan scheppen en weer verder kan gaan: ‘Hij geeft de moede kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft’ Jes. 40:29. Dit wordt alleen beloofd aan hen die de Heere verwachten: ‘Maar die de HEERE verwachten, zullen de kracht vernieuwen’ Jes. 40:31. Dit ervaart de zoekende ziel vaak, want deze mens wordt geholpen, versterkt en bemoedigd, zodat zijn bange vermoedens en wanhoop hem niet aanvliegen, hoewel hij de penning, die hij zo nodig heeft, nog niet heeft ontvangen. Wat de arme zondaar het meest vreest is, dat hij dit hemelse loon niet zal krijgen of ontvangen. De ziekte van zijn hart, die door iedere teleurstelling erger wordt, doet zijn vrees aanwakkeren. ‘De uitgestelde hoop krenkt het hart’, Spr. 13:12 en ‘een verslagen geest, wie zal die opheffen?’, Spr. 18:14. Maar de belofte van God is gewis. Zij die Zijn stem horen, zullen niet teleurgesteld, beschaamd of schaamrood worden, want God Zelf zegt: ‘Zij zullen niet beschaamd worden die Mij verwachten’ Jes. 49:23. God belooft de penning aan niemand dan aan degenen die Hem verwachten en op Hem wachten. Aan de wachtende ziel wordt deze penning voorgesteld in al haar waarde met de rijkdommen van genade en heerlijkheid, die bij de ontvangst van de penning weggeschonken zullen worden ‘Ja, vanouds heeft men het niet gehoord, noch met oren vernomen, en geen oog heeft het gezien, behalve Gij, o God! wat Hij doen zal dien, die op Hem wacht’, Jes. 64:4. Paulus zegt ons dat dit alles ons door de Geest is geopenbaard en dat we de belofte van de Geest door het geloof ontvangen, Gal. 3:14.

Ten derde. De hemelse schat, die God belooft aan de wachtende ziel, *is de afdaling van de Heilige Geest tot ons als Trooster.*

Als Hij zo komt, worden de volle verzekerdheid des geloofs, onze verkiezing van God en Gods eeuwige liefde tot ons, ons allemaal geopenbaard en duidelijk voorgesteld. Dan wordt de penning geheel ontvangen met haar beeld en opschrift, met alle andere gaven en met al haar onschatbare rijkdommen als ‘een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet’, Hebr. 11:1.

Als we deze penning van verre mogen aanschouwen, kunnen we het geestelijk nut ervan in ons hart gevoelen. Onder de levendmakende werking van de Geest kan zelfs de ziel die vol hoop en verwachting uitzielt naar deze penning het leven in zijn hart gevoelen. Dan is er echter nog geen sprake van verzekering en zeker niet van voldoening. We lezen bijvoorbeeld: ‘Welgelukzalig is de mens, die naar Mij hoort, dagelijks wakende aan Mijn poorten, waarnemende de posten Mijner deuren’, Spr. 8:34. Zo’n ziel wordt voorgesteld als iemand die Christus hoort. Als dat zo is, moet hij de kracht Gods in zich gevoelen, want op geen enkele andere wijze kan iemand de stem van God onderscheiden van de stem van een vreemde. De uitnemendheid van deze kracht is uit God en niet uit de mens en wat kan die kracht zijn dan het Leven? ‘De woorden, die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven’, Joh. 6:63. Ook lezen we: ‘De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven’, Joh. 5:25. Tenslotte lezen we: ‘Mijn schapen horen Mijn stem. En Ik geef hun het eeuwige leven’, Joh. 10:27-28. ‘Welgelukzalig is de mens, die naar Mij hoort’, Spr. 8:34. Wat is deze zegen? Wel, dat is het Leven: ‘Want de HEERE gebiedt aldaar, op de berg Sion de zegen en het leven tot in der eeuwigheid’, Ps. 133:3.

Er is echter geen zegen of leven zonder het geloof, want ‘die uit het geloof zijn, worden gezegend met de gelovige Abraham’, Gal. 3:9 en dat geldt voor niemand anders. ‘Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven’, Joh. 3:36,

maar als er geen geloof is, is er ook geen leven en als er geen leven is, is er ook geen zegen.

Let er echter op, mijn lezer, dat het één ding is om iemand te horen spreken en een ander om de persoon die spreekt te zien. Zo is het één ding om te horen dat de stem van de Zoon van God een ziel die dood is in zonden en misdaden verschrikt, wakker roept, levend maakt en doet opstaan; en is het iets anders om zo verlicht te zijn dat we de Zon der gerechtigheid zien opgaan, terwijl er genezing is onder Zijn vleugelen, Mal. 4:2. Het eerste kan mij wel doen gevoelen dat ik verloren ben en mij werkzaam maken en houden. Toch kan ik niet geloven dat mijn geloof oprecht is tot ik enige mate van verzekering geniet, enige liefde voor God gevoel en mijn verkiezing openbaar komt. Als ik dit ervaar, heb ik de hele penning ontvangen en weet ik heel zeker dat ik het geld ontvangen heb, dat de munt niet vervalst is en dat ik het leven dat beloofd wordt aan allen die geloven, zal beërven.

Slot

Zo heb ik nagedacht over deze arbeiders, hun werk, de rentmeester, de penning, de verschillende werkdagen van Gods kinderen tijdens hun pelgrimsreis en het loon dat zij naar de belofte aan het eind van deze dagen zullen ontvangen.

Ook heb ik gesproken over de verschillende avonden waarop ze de uitbetaling van dit loon kunnen verwachten en over de dagen van feestvreugde, de heilige dagen en de dagen van het Jubeljaar, die elkaar zullen opvolgen zolang deze penning er zal zijn en waarop er geen dienstwerk kan worden gedaan.

Ik heb ook geprobeerd om het beeld en opschrift van deze heilige munt te verklaren, want daardoor wordt het onderscheiden van al het andere dat de naam 'geloof' draagt. Ook heb ik duidelijk gemaakt dat dit geld in geen enkel land of koninkrijk gangbaar is dan in het hemelse Kanaän en het Koninkrijk Gods.

Bovendien heb ik geprobeerd aan te tonen wat de beste wegen of middelen zijn die God ons heeft aangewezen om deze munt te verkrijgen.

Er zijn nog twee dingen waar ik iets over moet zeggen.

Het eerste betreft de beste manier om dit geld te besteden of er zo veel mogelijk winst mee te behalen.

Het tweede gaat over het beste kabinet, de beste schatkist of de beste beurs om dit geld in te bewaren, zodat we het kunnen gebruiken en er ons voordeel mee kunnen doen.

Ten eerste. Het eerste betreft *de beste manier om dit geld te besteden of er zo veel mogelijk winst mee te behalen*.

Sommigen gaan het naderen tot God veronachtzamen als zij de penning ontvangen hebben en verslappen in ijver, wachten en waakzaamheid. In tijd van nood hadden ze veel vrienden.

Sommigen hadden medelijden met hen, terwijl anderen hen aanspoorden

Sommigen leefden met hen mee en ondersteunden hen, anderen baden met en voor hen.

Sommigen hebben steeds opnieuw gearbeid om hen te baren, opdat Christus een gestalte in hen zou verkrijgen, Gal. 4:19, terwijl anderen hen hebben berispt vanwege hun ongeduld, hun murmureren en hun opstand. Naar deze mensen gaat de arbeider met zijn zakken vol en hij reist van huis tot huis.

Sommigen verheugen zich, prijzen God vanwege zijn zalige verlossing en verheerlijken God in hem.

Sommigen worden vervuld met jaloezie en murmureren tegen de goede eigenaar van het huis, omdat ze menen dat hun eigen penning nooit zo'n bijzondere luister heeft gehad als deze. Anderen worden zo tot jaloezie verwekt dat ze het gezicht van het geld niet kunnen verdragen. Daarom beginnen ze - hoewel hun geweten hen veroordeelt - hem van zijn penning te beroven of zijn zakken leeg te halen en hem net zo arm te maken als ze zelf zijn. Ze hebben kritiek op ieder woord, ze twijfelen en aarzelen bij alles wat hij zegt, ze trekken de waarachtigheid van zijn geloof, de echtheid van zijn liefde en de oprechtheid van zijn werk in twijfel, ze vertellen hem hoe ver de hoorders die bij de weg en in de steenachtige grond bezaaid waren, kwamen en maken zijn hemelse vreugde verdacht. Ze noemen deze vreugde lichtzinnig, lichtvaardig en oppervlakkig en zeggen *dat ze een gevaarlijke vlucht neemt*. Ze beklemtonen de noodzaak van gematigdheid, betrouwbaarheid, ernst, zwaarmoedigheid, eerbied en voortdurende vrees. Dit is allemaal goede raad, zoals Husaï zei tot Absalom, maar niet op dit moment, 2 Sam. 17:7. Al dit werk is verricht door onze Vriend, de Geneesheer en daarom spreek Hij 'als macht hebbende, en niet als de Schriftgeleerden', Matth. 7:29. Zo wordt de penning van de arme arbeider vaak verspild en degene die de Heere niet bedroefd zou hebben, wordt tot de bedelstaf gebracht en bedroefd, Ezech. 13:22.

Als we zo iedere penning direct uitgeven als we haar ontvangen, bewandelen we niet de beste weg om ons geld te vermeerderen. Het is goed om anderen die God vrezen te vertellen wat Hij voor onze ziel heeft gedaan. Paulus acht het goed om de zwakke handen te versterken door te spreken over onze werkzaamheden en de gevaarlijke staat waarin we verkeerd hebben en daarna te spreken over onze verlossing. 'Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen die in Hem geloven zullen ten eeuwigten leven', 1 Tim. 1:16. Zelfs hierin moeten echter wijsheid en voorzichtigheid in acht genomen worden. Dat wil zeggen: we moeten geen vreugdezangen zingen voor mensen met een treurig hart, we moeten ons niet verblijden met hen die treuren of treuren met hen die verblijd zijn. De apostel zegt *dat het goed is om te wenen met de wenen en ons te verblijden met de blijden*, Rom. 12:15.

Ik zal mijn lezer echter een uitnemender weg tonen, want het komt mij voor dat bij de ondertrouw van de ziel met Christus de vurigste liefde van de bruid, haar grootste vreugde, de zoetste vrucht van haar lippen en haar diepste

hemelse genegenheid aan de Bruidegom geschonken moeten worden, uit Wiens volheid al het leven, al de genade en al de goedheid ontvangen wordt. Bij deze gelegenheid zegt de bruid: 'O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame, en ate zijn edele vruchten!', Hoogl. 4:16. 'En roept Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren', Ps. 50:15. Ook lezen we: 'Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen', Jes. 43:21. Verder staat er geschreven: 'opdat zij genaamd worden eikenbomen der gerechtigheid, een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde', Jes. 61:3.

Wat nam de Heere de negen melaatsen die nooit naar Hem terugkeerden, hun ondankbaarheid kwalijk! Alle tien waren ze genezen, maar er keerde er slechts één terug om Hem te danken 'Zijn niet de tien gereinigd geworden, en waar zijn de negen? En zijn er geen gevonden, die wederkeren, om Gode eer te geven, dan deze vreemdeling? En Hij zeide tot hem: Sta op, en ga heen; uw geloof heeft u behouden', Luk. 17:17-19. Nadat deze arme ziel zijn penning ontvangen had, bracht hij hem terug naar de Eigenaar van het huis, want het was Zijn geld. Hij kwam tot de Heere vervuld met een zeer hartelijke liefde, dankbaarheid en erkentelijkheid vanwege zijn bevrijding en genezing. Deze dankbare erkenning was de Huiseigenaar aangenaam en de dienstknecht werd weggezonden met al zijn geld in zijn hand: 'Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede.'

Ten tweede. Ik zal mijn lezer nu tonen *wat het beste kabinet, de beste schatkist of de beste beurs is om dit geld in te bewaren.*

De apostel Paulus zegt ons: 'Maar het einde des gebods is liefde uit een rein hart, en uit een goed geweten, en uit een ongeveinsd geloof', 1 Tim. 1:5. Hier zien we in één keer wat de schatkist is en dat een ongeveinsd geloof zetelt in *een goed geweten*. De liefde, die het beeld is dat op deze penning staat, vereist een *rein hart* en dit is het einde of doel van het gebod.

Laat mijn lezer acht slaan op de volgende dingen.

In de eerste plaats leert de Heilige Geest alle vredesboden om zichzelf bij dit hof aan te bevelen. Naar mijn mening is dit het hoogste hof en is het dichterbij God dan enig ander hof in de hele wereld. In dit hof is het minst plaats voor omkoperij, partijdigheid of onrecht. '... onszelven aangenaam makende bij alle gewetens der mensen, in de tegenwoordigheid Gods', 2 Kor. 4:2. In dit hof komt het Woord des levens het eerst: 'En dat in de goede aarde valt, zijn deze die, het Woord gehoord hebbende, hetzelve in een eerlijk en *goed hart* bewaren, en in volstandigheid vruchten voortbrengen', Luk. 8:15. De hemel doet eerst een beroep op het geweten, omdat het de belangrijkste magistraat van het hoogste hof is en omdat het doorgaat voor de meest onpartijdige en onbevooroordeelde rechter en de trouwste dienaar van de Koning der koningen in deze wereld.

Toch kan zelfs het geweten bij het ontbreken van de Goddelijke openbaring verkeerde beslissingen nemen, zolang het niet aangedaan is met kracht uit de hoogte. Het is echter ook zo dat alle gezanten van de hemel zich aangenaam maken bij *alle gewetens* der mensen in tegenwoordigheid Gods en *dat de Heilige Geest in deze hof komt*, dat soms 'het geweten', Hand. 23:1 en soms 'het hart', 1 Joh. 3:21 wordt genoemd, als Hij komt met het Woord des levens. Daarom wordt er gezegd dat zo'n hart of geweten goed en eerlijk is. Het geweten is goed, omdat het de Heilige Geest ontvangen heeft. Het is eerlijk, omdat een kracht van boven deze mens leert om de werken van de Geest te verheerlijken. Daarna kunnen geen dode werken hem meer omkopen, hem partijdig maken of het vertrouwen doen beschamen dat er in hem wordt gesteld.

Het leven dat uit God is, komt eerst openbaar in *déze hof*. Het heeft een wonderlijke uitwerking in de arme, ontwaakte zondaar. Het lijkt alsof er iets vreemds met hem is gebeurd. Als hij echter begint te zien en te geloven dat het Gods werk in hem is, probeert hij uit alle macht dit in stand te houden. Vaak is hij bang dat het zal wegwijnen en hem een arme ongevoelige zondaar zal laten. Hij is er zeker van dat in dat geval van hem zal gelden, dat zijn laatste erger is dan zijn eerste. Tot zulke arme zondaren spreekt de Heere de volgende woorden. 'De zachtmoedigen, dit gezien hebbende, zullen zich verblijden; en gij die God zoekt, ulieder hart zal leven', Ps. 69:33. Deze belofte moet degenen bemoedigen die overtuigd en aangeklaagd worden door het Woord en door hun eigen geweten en die vaak vrezen dat deze overtuigingen zullen ophouden. Want dan zou het voor hen gelden 'dat het hun beter ware geweest, dat zij de weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij, die gekend hebbende, weder afgekeerd zijn van het heilige gebod, dat hun overgegeven was', 2 Petr. 2:21. Want zij kennen de kracht van hun verdorven hartstochten, de zwakte van hun eigen voornemens en de macht van de satan. Ook weten ze dat ze zeker zullen terugvallen in de zonde als hun overtuigingen zouden ophouden. Dit doet hen voortdurend zien op hun zondelast. Het maakt het bittere zoet en doet hun de pijnlijke roede verkiesen boven de rust in Sion. Tot zulke zielen worden deze woorden gesproken. Ze zijn niet bedoeld voor hen die de parel van grote waarde hebben gevonden of de penning hebben ontvangen, maar voor de zoekende ziel: 'Gij die God zoekt, ulieder hart zal leven', Ps. 69:33.

De eerste boodschapper van goede tijding uit de hemel komt tot het *geweten*. Deze boodschap gaat over 'het bloed der besprenging dat betere dingen spreekt dan Abel', Hebr. 12:24. Dit bloed reinigt het geweten en spreekt van kwijtschelding, vrede, verzoening en vriendschap met God. Het spreekt ook van verlossing van de zonde, van de mensen, van de wet, van de toom, van de dood, van de hel en van het graf. Dit alles is goed en beter dan het bloed van Abel of van iemand anders.

Ook verklaart de Heilige Geest iemand voor het eerst rechtvaardig in deze hof en verklaart God daar dat dit vonnis

recht is. 'Die in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zichzelf', 1 Joh. 5:10. *De Geest getuigt met onze geest.*

Ook lezen we: 'Ik zeg de waarheid in Christus, ik lieg niet mijn geweten mij mede getuigenis gevende door de Heilige Geest', Rom. 9:1. Dit is een geweten dat gereinigd is van zonde, van dode werken en van de vloek van de wet, dat verlost is van toorn en van alle verwijten van de satan, dat de boodschap van de verzoening van de Heere heeft gehoord, dat rechtvaardig verklaard is door de Geest, dat 'Abba, Vader' heeft leren roepen en dat weet heeft van het getuigenis van de Heilige Geest, Die getuigt met onze geest dat wij kinderen Gods zijn.

Bedenk nu hoe groot het geweten van de mens is en wat een belangrijke taak het heeft. Wat maken al deze dingen het geweten machtig en geven ze het een uitnemende taak! 'De HEERE is verheven, want Hij woont in de hoogte; Hij heeft Sion vervuld met gericht en gerechtigheid', Jes. 33:5.

Maar laten we terugkeren tot ons onderwerp. Als God de belangrijkste rechter op aarde deze eer heeft verleend, moeten we aan deze hogere macht onderworpen zijn, zoals Paulus toen hij zei: 'En hierin oefen ik mijzelf, om altijd een ongerlijk geweten te hebben bij God en de mensen', Hand. 24:16. Daar stond Job ook naar: 'Mijn hart zal mij niet bestraffen zolang ik leef, Job 27:6, Eng. Vert. Dat bedoelt David ook als hij zegt: 'Spreekt in ulieder hart op uw leger, en zijt stil', Ps. 4:5.

Luister naar al de beschuldigingen, terechtwijzingen, verwijten, bestraffingen, aanklachten, onvolkomenheden, wensen, onrust, tekortkomingen en onvolmaaktheden die in het hart opkomen, want zij komen allemaal uit de hof van het geweten. Leg dit alles aan God voor met een ootmoedige belijdenis en in een ootmoedig gebed en doe dit oprecht. Het geweten zal elk gebed dat wij doen, omhelzen, ons gebed horen en ons vervullen met de zoete en milde rust van haar heerschappij, die in onze ziel neerdaalt als ze niets meer tegen ons in te brengen heeft. Dit bedoelt David als hij zegt dat hij raadslagen zal voornemen in zijn ziel, omdat zijn hart bij dag bedroefd is, Ps. 13:3. Met *overleggen in ons hart*, Ps. 77:7 wordt bedoeld dat we luisteren naar alle beschuldigingen en aanklachten van het geweten. Dit alles ontvangen we. Als we doen wat deze heerser van ons vraagt in antwoord op ons gebed, betalen we het geweten terug wat we ontvangen hebben en overleggen we in ons geweten. Dit is geven en ontvangen en als we dit doen, zullen we het ongenoegen van deze heerser niet opwekken. Door het goede te doen, zullen we lof van haar hebben, want zij is Gods dienares ons ten goede en ziet hierop toe: 'Want onze roem is deze, namelijk de getuigenis van ons geweten, dat wij in eenvoudigheid en oprechtheid Gods, niet in vleeselijke wijsheid, maar in de genade Gods, in de wereld verkeerd hebben', 2 Kor. 1:12.

Ons wordt gezegd dat zelfs de verschijning van de Rechter Zelf ons niet zal verschrikken, als we de geloofsbrieven hebben van deze oudste die heerschappij over ons heeft: 'Indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God', 1 Joh. 3:21. Ook lezen we: 'En nu, kinderkens, blijft in Hem; opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst', 1 Joh. 2:28. De verborgenheid des geloofs moet bewaard worden in een rein geweten en hieruit blijkt dat in deze hof de goddelijke verborgenheden zetelen: 'Houdende de verborgenheid des geloofs in een rein geweten', 1 Tim. 3:9. In zo'n geweten kunnen we de stem van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest horen en voelen, en kunnen we ons erover verblijden.

Dit is de beste schatkist waar we de penning van de Heere met haar beeld en opschrift kunnen bewaren. 'Maar het einde des gebods is liefde uit een rein hart, en uit een goed geweten, en uit een ongeveinsd geloof', 1 Tim. 1:5. Daarom is dit het beste kabinet om de penning in te bewaren. Niets kan het geloof zo erg doen wankelen als de zonde, niets kan het beeld van deze penning zo bezoedelen als ongereinigde schuld. De grote Heer des huizes heeft een arbeid der liefde. Daarom twijfel ik er niet aan, dat Hij - als wij deze munten bewaren, ermee kopen en verkopen, ermee handelen en ervan leven - zal zeggen, als Hij voor de tweede keer verschijnt om met Zijn dienstknechten rekening te houden: 'Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht! over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal ik u zetten', Matth. 25:21.

De onverlichte zondaren maken hun eigen overleggingen tot hun rechter en God heeft het geweten tot een rechter gesteld over alle heidenen. 'Want wanneer de heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen die der wet zijn, deze, de wet niet hebbende, zijn zichzelf een wet; als die betonen het werk der wet geschreven in hun harten, hun geweten medegetuigende, en de gedachten onder elkander hen beschuldigende, of ook ontschuldigende', Rom. 2:14-15. 'Want zovelen als er zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan; en zovelen, als er onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden', Rom. 2:12. Merk op wat een grote taak het geweten zal moeten verrichten op de grote dag. Het zal niet alleen tegen deze mensen getuigen, maar er ook in grote mate toe bijdragen dat zij hun eigen vonnis vellen. De worm die niet sterft, waarover u kunt lezen in Markus 9:44 en Jesaja 66:24, is niets anders dan de bestraffingen van het geweten in de gedachten van de zondaar. Zo zeker als de zondaar die de wet overtreedt, zal sterven in zijn overtreding, zo zeker zal hij ook opstaan onder het oordeel van de wet. Dit oordeel zal de Zaligmaker slechts herhalen door te zeggen: 'Gaaf weg van Mij, gij vervloekten', Matth. 25:21. Het oordeel dat de heiden in zijn eigen geweten heeft uitgesproken, zal goedgekeurd en bekrachtigd worden door de Rechter van levenden en van doden. In dit opzicht is het geweten soms zo geëerd, zelfs door de Heere en Rechter, dat het een beslissende oordeel mocht vellen in aanwezigheid van de Rechter Zelf en dat dit oordeel zelfs door de Rechter Zelf onmiddellijk werd uitgevoerd: 'En zeide tot hem: Vriend! hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aan

hebbende? En hij verstomde. Toen zeide de koning tot de dienaars. Bindt zijn handen en voeten, neemt hem weg, en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal zijn wening en knersing der tanden', Matth. 22:12-13. 'Vriend! hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aan hebbende?' Dit was alles wat de Rechter zei en het bracht het verschrikkelijke oordeel over die mens. Alle geheime beschuldigingen werden bewezen en door Gods zaakwaarnemer in het hart werd het oordeel uitgesproken. Het is duidelijk dat het hele proces rechtvaardig was, want de misdadiger werd op Gods bevel onmiddellijk terechtgesteld.

Ik heb hier gesproken over *de belangrijke taak van het geweten* in de heidenwereld, over de eervolle plaats die de Heilige Geest het geweten verleent in het leven van al Gods kinderen, over de hemelse zaken die eraan zijn toevertrouwd en die liggen onder de verantwoordelijkheid van het geweten en over de noodzaak om ons voortdurend door het geweten te laten leiden. Dat laatste wil zeggen, dat we luisteren naar de beschuldigingen en aanklachten die het geweten tegen ons inbrengt en de onvolkomenheid en alle andere dingen waarover het geweten spreekt en dat we proberen door het gebed deze beschuldigingen te doen ophouden, de aanklachten van het geweten te doen verstommen, alles te doen wat het van ons vraagt en voortdurend te luisteren naar de stem van het geweten, omdat we mede-erfgenamen zijn van de schatten van de hemel.

Ik heb ook geprobeerd aan te tonen dat een rein hart en een goed geweten - en dat is één en dezelfde zaak - vervuld moeten zijn met ongeveinsd geloof en ongeveinsde liefde en dat ze zich daarin moeten oefenen. Zonder twijfel is er geen betere schatkist om deze penning en haar beeld in te bewaren.

Tenslotte zegt het Oude Testament ons: 'Er is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt', Pred. 7:20. Het Nieuwe Testament bevestigt dit: 'Want wij struikelen allen in vele', Jak. 3:2.

Maar er is een middel gegeven tegen dit grootste kwaad: er is een fontein geopend voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem, Zach. 13:1. 'En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige', 1 Joh. 2:1 en er is vergeving bij God door Christus, opdat Hij gevreesd worde. De rechtvaardige die leeft uit deze Heilsfontein, zal weer opstaan, zelfs als hij zevenmaal valt in verzoeken, in moeiten, in beproevingen of verachten in de genade, Spr.24:16.

De huichelaar en de bedrieger vallen echter niet meer dan één keer. De reden is dat ze alleen maar gemeend hebben dat ze stonden, maar nooit werkelijk gestaan hebben. Als het geweten ons slaat, is dat uit goedheid. Als het ons bestraft, zal dat uitnemende olie zijn die ons hoofd niet zal breken. Daarom zullen we voor deze vriend bidden in zijn rampspoed. 'De wonden des liefhebbers zijn getrouw; maar de kussingen des haters zijn af te bidden', Spr. 27:6.

Einde